One Scary Happ

Petcan Teodora

Dedic această carte părinţilor mei care chiar dacă nu au crezut în creaturi de domeniul fantasticului, au crezut în mine. Celor apropiaţi mie, prietenilor mei şi tuturor celor care m-au susţinut. Dar mai ales celor ce au citit, citesc sau vor citi această carte.

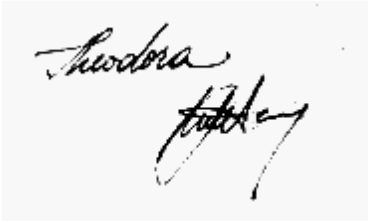

Capitolul 1

B

oston. Un oraş oarecare ar spune unii, dar dacă într-o şcoală particulară lucrurile sunt mai mult decât normale? Liceul, sau acel loc unde copiii bogătaşilşor îşi duc existenţa lor „mizeră" întrecându-se în fiţe şi maşini scumpe, ar spune alţii, dar nimic nu e ceea ce pare.

— Prima zi şi deja avem două ore de matematică! Murmura cu un aer fals de exasperare, Claire.

— Să fim serioşi Claire, ai învăţa mate numai pentru că Ian se uită frumos la tine.

— Şi e vina mea că arată atât de bine şi atât de tânăr?

— Nu, Claire, chiar deloc!

Damon nu suporta să o vadă pe Claire atât de fericită din cauza unui profesor când, evident, el era mult mai bun decât minunatul *Ian.*

Atmosfera era mult prea tensionată sau mai bine spus, mult prea apăsătoare pentru acea zi de vară târzie.

— Yo! Frate!

Strigăte de fericire se auzeau din spatele celor doi.

„Kevin sigur ştie cum să se facă remarcat" gândea Damon bucuros că în sfârşit scăpa de laude aduse profului de mate.

— Ooo, uite cine e aici! Băiatul primarului!

Claire nu-l suporta pe Kevin, încălca regulile nescrise ale liceului.

„Nimeni nu se laudă pe el însuşi!"

Evident, Kevin nu ştia de ele sau cel puţin se prefăcea că nu le ştie. Le scotea mereu ochii colegilor săi cu noua maşină cumpărată de tăticul sau de apartamentul – petrecere unde se adunau în toate sâmbetele toţi idioţii pentru a se „distra". Asta dacă prin distracţie se înţelegea dărâmarea peretelui care dădea spre vecina din lipsă de spaţiu sau muzica ridicolă dată la blană. Dar nimeni nu le făcea nimic, doar era băieţaşul primarului.

Claire era bogată, mai bogată decât Kevin, dar nu se fălea în faţa tuturor cu tatăl ei, care era ambasador, sau cu hainele ei cumpărate de la Armani sau Prada, cu maşina ei BMW M6, cu nimic. Era de viţă nobilă ştia asta, dar nu o striga în gura mare, o păstra doar pentru ea, dar asta nu o împiedica să iasă din tipare la scoală.

Damon, nu mai are părinţi; au murit în urmă cu şase ani, când Damon avea doar treisprezece ani. De atunci rămăsese în grija mătuşii sale, sora mamei sale, Deborah. Şi el era bogat, avea bani, dar îi cheltuia pe haine de firmă şi cărti. Da, o combinaţie ciudată, dar un împătimit al cititului nu îşi permite să se neglijeze. Era totuşi secret. Aparenţele contau în opinia sa. Deborah, mătuşa lui, îl vizita destul de rar, era bolnavă aşa că nu putea să plece de acasă prea des, iar nepotul ei evita casa ei cât de mult putea, nu îi plăcea de Lory, căţeluşa răutăcioasă a mătuşii. Soluţia, în ochii lui Damon, era una evidentă, locul său era în complexul de apartamente pus la dispoziţie de şcoală, alături de colegii lui. Nu erau decât vreo doi elevi care refuzaseră vehement să stea în „căminul Pumpkin" din motive necunoscute, restul se mulţumeau cu luxoasele condiţii din cămin. Până şi Kevin locuia în Pumpkin.

Clasa era la fel de zgomotoasă ca de obicei. Damon îşi ocupase deja locul de lângă fereastră şi citea pe sub bancă ultimul capitol din „Mândrie şi prejudecată", era unul dintre romanele lui preferate. Kevin încă mai credea că Lory şi Anna chiar aveau de gând să îl invite în oraş săptămâna asta. Era speriat de faptul că nu avea să îşi facă niciodată o iubită. George şi Alex priveau amuzaţi pe fereastră la fetele de la majorete. Le plăceau fustele lor ilegal de scurte şi poziţiile „decente" pe care le adoptau în timpul repetiţiilor, dar fericirea lor nu dură mult, căci Ian intră pe uşă de nicăieri. Mereu făcea asta. Era puţin straniu.

Ian era înalt, părul negru şi ochii albaştri ca nişte oceane. Era perfect, aşa cum gândea Claire şi restul de 99.9% din fetele din şcoală. Restul procentului de 0.01% îl reprezenta Ashley.

Ashley era tocilara şcolii. Ea şi Brian (care prefera să îl strigi „Brain" din cauza numelui său, ale cărui litere dacă le rearanjai obţineai „brain") făceau echipa „oribilo – perfectă". Nu erau împreună, dar nici nu se înţelegeau bine. Oamenii îi cuplau doar pentru că aveau un singur lucru în comun: geniile lor necombătute, dar de fapt, nimeni nu ştia că tocmai geniile lor reprezentau impedimentul din relaţia lor. Nu se suportau pentru că mereu când de întâlneau se „băteau" în formule şi noi descoperiri. Era groaznic să asişti la un asemenea episod.

Ashley este o fire sensibilă, deschisă la noi subiecte şi descoperiri. Nu îl suportă pe profu de mate pentru că teoria după care se ghidează un profesor ar trebui să fie: „nu trebuie să fiu mai frumos decât elevii mei, pentru că atunci nimeni nu va mai învăţa nimic, ci se vor holba la mine", dar evident Ian era un încărcător al regulilor. Noaptea trecută era de serviciu, iar Ashley tocmai avusese o sesiune „late – library – night", şi îl văzuse plecând de la „postul" său pentru a face Dumnezeu ştie ce. şi Ashley era bogată, dar nu avea prieteni, toţi o marginalizau pentru că „nu ştia să fie de gaşcă" spuneau ei, dar tot ei veneau la ea înainte de examene să îi înveţe câte ceva.

Brian, o persoană de la care te poţi aştepta la orice. Nimeni nu îl suportă, toţi îl evită datorită stilului său idiot de a se auto – invita în discuţiile celorlalţi. Nu o face intenţionat, doar vrea atenţie. Dar nimeni nu s-a prins încă.

— Linişte clasă!

— *De parcă cineva chiar va face linişte! Oh, stai vor face, ca să se holbeze la tine în linişte!* Murmurul vocii lui Ashley aproape că îl trezii pe Damon.

Damon rămăsese la ultima pagină din „Mândrie şi prejudecată" visând cu ochii deschişi la mici domnişori Darcy şi mici domnişoare Elizabeth, cu toţii împreună cu părinţii lor într-o grădină imensă din domeniul Pemberly, Derbishire.

— Ştii, pentru o tocilară chiar gândeşti!

Şoaptele lui Damon aproape că nu se înţelegeau, dar Ashley prinse ideea şi îşi mişcă mâna în aer, prefăcându-se că o păpuşă vorbeşte şi nu ea.

— Mă bucur că nu sunt singura care nu îl place pe prof. *colegu.*

— Oricând, *colega!*

Damon erau colegi de suferinţă la orele de matematică. Ashley

iubea matematica, dar nu avându-l drept profesor pe Ian. Damon stătea la stânga lui Ashley, iar la dreapta ei se aşezase de data asta Kevin.

Mariann, trimitea bileţele prin care îi informa pe toţi colegii că erau cu toţii invitaţi la ea în cameră pentru o petrecere de nou an şcolar. Desigur, ca de obicei, Ian prinse din zbor bileţelul destinat lui Margarret.

— Domnişoara Mariann şi Margarret, poate vreţi să ne enunţaţi dumneavoastră cu cât este egal **a** pătrat într-un triunghi oarecare, dacă latura **a** este, de fapt, latura **BC**, sau mai bine zis latura opusă unghiului **A.**

— N-nu ştim…

— Patetic!

Ashley era chiar furioasă pe colegele ei, pe toate fetele care se lăsau vrăjite de acest prinţ, neglijând îndatorirea pe care o aveau şi aceea de a învăţa matematică la ora lui, nu să se holbeze la fiecare mişcare neînsemnată. Aproape că îi venea să urle toate aceste lucruri, doar ca să se simtă mai liberă. Dar nu putea, ea era fata model, ea trebuia să fie perfectă.

— Este teorema cosinusului, pentru numele lui Dumnezeu. Iar **a** pătrat este egal cu **b**pătrat plus **e** pătrat minus doi **b** înmulţit cu **e** înmulţit mai departe cu, cosinusul de unghiului **A**.

— Mulţumim de întrerupere domnişoara Ashley Smith. Te aştept în biroul meu după ore.

— Mă pedepsiţi?

— Nu, dar vreau să te învăţ câteva maniere înainte de viitoarele noastre ore.

Bine, ruşine, asta simţea Ashley. Îi venea să ia o bancă în braţe şi să i-o arunce în cap profului. Restul orei nu mai fu atentă. Îşi notase de la bun început toate formulele pe caiet. Le ştia de mai bine de doi ani. Altfel cum să fie premiantă la olimpiadele de matematică, dacă nu avea habar de teorema cosinusului, sau aşa cum o învăţase în generală: „teorema lui Pitagora generalizată”, dar nu era aşa, erau diferenţe între cele două, iar ea le înţelesese.

Damon era puţin îngrijorat de ce ar vrea profu să o înveţe pe Ashley. Nu îi plăcea de Ashley, dar pur şi simplu simţea o dragoste frăţească pentru ea, pentru că amândoi împărţeau aceeaşi pasiune: cititul. Şi ura faţă de Ian…

Restul orelor au trecut la fel de repede şi de încet pentru unii ca şi până atunci. Când ultimul clopoţel se auzi, roiuri de elevi părăsiră liceul pentru a se întoarce la camerele lor, la oazele lor proprii de linişte. Numai Ashley mai rămăsese. O întâlnire cu Ian era tot ce îi lipsea. Ciocănitul în uşa cabinetului său era aproape insesizabil, dar ironia făcu ca profu să audă şi să îi deschidă în secunda doi. Era prea ciudat omul acesta, gândea Ashley alarmată de rapiditatea cu care fusese deschisă uşa.

— Intră Ashley. Te aşteptam.

— Mda, bună *seara*! Sper că nu am întârziat.

— Nu, chiar deloc.

— Ha, ce drăguţ.

— Fii serioasă Ashley. Ce ai cu mine? Ce ţi-am făcut?

Ashley simţea cum lampa aceea de pe biroul lui aproape că o îmbia să o ridice şi să i-o arunce profesorului în cap. Dar se abţinu.

Spiritele se mai calmaseră în biroul profesorului după ce Ashley aflase de o viitoare olimpiadă la matematică. Va participa contra liceului advers din Boston, iar asta o încânta, era momentul să le arate idioţilor acelora că ei erau mai buni.

— Mda, dar ştiţi puteaţi să mă anunţaţi şi pe mine dinainte de vacanţă, nu cu trei zile înainte.

— Ştiu, dar nu am avut când şi în vacanţa de vară nu prea am stat prin liceu şi…

— Mda, oricum ce mai contează? Cât este ceasul?

— Cred că este doisprezece deja.

— Oh, nu! Trebuia să ajung la Matthew. O să mă omoare.

— Noaptea este lungă…

— Ştiţi, nu eu am cerut serale. Acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

— Dar mai stai… mai este destul timp până la patru când se dă stingerea.

Ian era chiar enervat de faza asta. De ce nu putea să o convingă? De ce se încăpăţâna să plece? Era ceva ciudat la fata asta, iar el nu îşi putea da seama ce anume. Aproape că mai avea puţin şi îşi folosea şi puterile magice ca să o facă să stea. Avea nevoie să se hrănească, iar el ştia cel mai bine asta. Dar Ashley se încăpăţâna să plece. Farmecele nu mai mergeau, iar asta era grav.

— Ashley ce grupă de sânge ai?

Întrebarea o surprinse puţin pe Ashley, dar răspunsul ei fu unul imediat.

— AB, de ce?

— Nimic, doar mă gândeam…

Era un moment disperat care cerea măsuri disperate.

— Întuneric de dincolo de crepuscul, stancojiu mai roşu ca sângele, adună-te în mâna mea şi prin tine fac legământ cu întunericul, fie ca toţi nesăbuiţii ce ne stau în cale să piară prin Puterea mea şi a Ta!

— Ce naib…

— Somnul Iadului!

Ashley se lăsă cuprinsă de starea de somnolenţă care îi acaparase corpul. Aproape că nu voia să cedeze nevoii de a dormi, corpul ei, mintea ei îi zbierau alarmate să nu o facă, dar oboseala se adunase, iar ea simţea cum fiecare celulă din corpul ei începe să se relaxeze puţin câte puţin. Se simţea liniştită, ştia ce urma… somn. Dar mintea îi refuza să se închidă, aşa că păstră liniştea, lăsându-şi mintea doar să îi mai controleze urechile, restul căzu în liniştea somnului.

— Nu pot să cred că a trebuit să îmi folosesc puterile… ce o să îi spun… sper că nu are nimic…

Chiar dacă îşi lăsase mintea să asculte, nu înţelegea tot. Până la urmă şi mintea cedă. Inconştienţa era dulce, satisfăcătoare într-un fel. Dar dură puţin. Alarma ceasului învechit în formă de broscuţă fiind prea gălăgiosă.

Era deja zece, iar Ashley încă nu se trezise. Se simţea mult prea obosită. Voia să mai poată dormi, măcar încă zece minute.

Deja simţea cum totul era puţin confuz, mai ales că nu îşi amintea mare lucru legat de seara trecută, aproape că îi venea să se bată singură pentru simplul fapt că nu îşi aducea aminte.

Brain fusese mai vrenic era deja la bibliotecă rezolvând câteva ecuaţii.

— Ştii, puteai să mă trezeşti şi pe mine…

— Ştiu, puteam, dar amândoi vrem să câştigăm, şi fiecare secundă pe care o am în avans faţă de tine este foarte importantă.

— Mai nou calculezi şi secundele pe care le mai ai până să mă ajungi din urmă? Brian, eşti orb?

— Adică?

— Nu ai cum să mă depăşeşti, pentru că suntem la acelaşi nivel oricum. Studiem împreună din clasa a doua.

— Da, păi asta a fost pasul meu greşit. Te pot bate *Smith*, iar tu ştii asta.

— Sau poate că nu.

„Smith??" Pusese cumva accent pe numele meu? Numele meu şi al… al… idiotului ăluia? Cine se credea? O fi el cel mai bun prieten al meu, dar nu permit nimănui să mă strige la fel ca pe… Argh!

Ian Smith = Ashley Smith

Niciodată!"

Ziua trecu repede, fără prea multe incidente, doar Claire Wing, avea câteva comentarii de făcut referitor la seara trecută.

— Damon, de ce a chemat-o pe ea?

— Adică? Ce vrei să spui? Pe cine? murmură Damon mult prea somnoros pentru ora prânzului.

— Păi, se ştie. Toate fetele care au fost până acum în cabinetul lui Ian, au ieşit de acolo euforice… adică cred că fac cu profu … mă rog ştii tu ce.

— Ce??? Şi vrei să spui că ieri nu ai avertizat-o pe Ashley în legătură cu asta? Damon era deja crizat. Preţioasa lui surioară…

— Şi ce voiai să îi spun?

— Să nu o laşi să *între*?

— Ştii foarte bine că eu şi cu Ashley nu suntem tocmai… prietene.

— Şi asta din vina cui este?

„Claire Wing, unde te-a mâncat? Acum suportă consecinţele" urla conştiinţa Clairei.

— Păi, da scuză-mă. Eram beată atunci şi *Kyle* era drăguţ, şi…

— Şi era iubitul lui Ashley. De ce nu mă mir că nu te suportă?

— Offff, tu şi teoriile tale. Una peste alta, ai chef de un suc? Îmi e foame şi e doar unu ceasul. Cred că am chef de o cafea tare şi o prăjitură.

— Seralele astea nu-ţi fac bine. Ai de gând să mănânci ca lumea vreodată?

— Damon, apreciez îngrijorarea ta, dar nici măcar tu nu te-ai uita la mine dacă aş avea cu cinci kilograme în plus.

Cât se înşelă Claire…

Între timp, în *Pumpkin* distracţia se simţea la ea acasă. Kevin Shaw invitase deja opt prieteni în *vizită*. Dar toţi ştiau ce înseamnă vizită la Kevin.

— Frate, ai auzit ce bătaie şi-au luat cei de Wildiats?

— Glumeşti? Am stat treaz până la şapte de dimineaţă să văd reluarea.

— Tu vorbeşti serios?

— Da, îmi place să văd cum Wildiats devin Littlelats.

Ben, Luke, Greg, Bruce, Josh, James, Neil şi Adam aproape că nu mai aveau loc să respire. Kevin tocmai îşi despacheta un sistem audio nou şi ocupase întreaga suprafaţă.

— Kevin, omule, mută-ţi şi tu catrafusele mai încolo.

— Josh, Neil voi vă pricepeţi. Instalaţi şi voi drăcia asta, nu nimeresc niciun cablu cum trebuie.

— Dă-te la o parte, frate! E timpul să intre echipa J.N. în acţiune.

— Jegoşii Nemâncaţi?

— Kevin, termină-te. Şi adu şi tu ceva de băut, deja mi s-a uscat gâtul.

Brain încă mai studia. Ashley plecase până în camera Consiliului Elevilor pentru a stabili câteva şedinţe. Aveau nevoie de echipament nou pentru sala de muzică şi vopsele pentru sala de artă.

Sarah aproape că reuşi să treacă neobservată de Brian, dar totul fu în zadar când pixul pe care îl ronţăia la cinci mese distanţă de el căzu. Automat privirea lui Brian se întoarse către ea. Ştia ce urma. Un discurs lung şi repetarea cuvântului „pisi" de cel puţin patruzeci de mii opt sute douăzeci de ori.

Ian încă se frământa cu privire la noaptea trecută. slăbise destul de mult în ultimele două săptămâni, dar ştia ce avea de făcut. Era puţin jenant din partea lui, ca profesor, să îşi folosească studenţii drept donatori.

„Riscul meseriei" îşi repeta agasat.

Când uşa aproape fu izbită de perete, de o intrate dramatică *à la* Ashley, Ian aproape că se „sperie".

— Domnişoara Smith, vă rog frumos să vă comportaţi mai frumos cu uşa mea. Este foarte preţioasă.

— Ian Smith. Îmi eşti dator cu o explicaţie!

Cu câteva minute în urmă.

„Ah, tocmai am terminat şedinţa, poate că ar trebui să mănânc ceva. Poate aşa îmi voi aminti şi ce s-a întâmplat seara trecută. Simt că am o pată mare neagră care nu mă lasă să văd dincolo".

Prânzul fu rapid. Două gogoşi şi o sticlă de suc.

„Deci, detectiv Ashley la datorie, ce îmi amintesc mai exact? Că am fost la Ian în birou, că am vorbit despre un viitor concurs, iar apoi nimic. Restul e negru. Deci, revenim, ce îmi amintesc?”

Şocul care o cuprinse pe Ashley în momentul când îşi dădu seama de ce îşi aducea aminte, aproape că p făcu să scape sticla de Cola pe jos. Asta nu era bine.

Alerga acum. Direct spre biroul lui Ian.

— Ian Smith. Îmi eşti dator cu o explicaţie!

Şocul de pe faţa profesorului era prea evident.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Ce-a fost cu toată idioţenia aceea „Întuneric nu ştiu ce?”

— I-Îţi a-aminteşti.

— Normal, idi… profule. Mă crezi proastă?

— Nu, chiar deloc.

— Atunci? Aştept explicaţiile.

Asta sigur fusese o surpriză. Ce urma să îi spună? Că folosise magia neagră pe ea? Şi că, mai rău, nu funcţionase? Şi, colac peste pupăză, nici nu îi făcuse nimic.

— Ashley, calmează-te sunt sigur că există o explicaţie. Poate ai avut halucinaţii.

— Scuze că te dezamăgesc, dar singura dată când am avut „halucinaţii” a fost atunci când am băut un pahar de bere. Iar aseară nu eram băută.

— Poate ai avut… nu ştiu. Dar nu îmi amintesc să fi pronunţat cuvintele acelea.

Din nou *influenţarea* nu mergea pe Ashley. Ceva era în neregulă cu fiinţa asta.

— Ooo, ba le-ai pronunţat. Crede-mă nu sunt surdă…

— Ashley sunt sigur că există o explicaţie logică pentru ceea ce ai auzit tu, poate a fost doar imaginaţia ta, nu ştiu.

— Ba nu a fost. Sunt absolut sigură că tu le-ai spus. Ba chiar îmi amintesc că…

— Că??

— Nimic. Lasă. Uită totul. Ne vedem la oră domnule profesor Ian.

„Nu, nu, nu! Unde crezi că pleci?”

„Ashley, stai pe loc!”

„Îţi poruncesc!”
„Urăsc copii încăpăţânaţi!”

Capitolul 2

A
shley îşi dăduse seama.

Damon Hicks tocmai îşi servea masa de dinainte de ore când Ashley aproape că îi dezmembră uşa.

— Ashley, ce dracu’ faci?

— Damon, ştiu că nu suntem cei mai buni prieteni, dar ştiu destule despre tine ca să fiu sigură că pot avea încredere în tine.

— Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

Uimirea se simţea ca la ea acasă pe faţa lui Damon.

Ashley începu să îi povestească despre dulapul său secret cu cărţi, despre cărţile lui preferate, despre ce citea ieri seară la ora lui Ian, despre… tot.

— Bine, bine, m-ai convins surioaro, dar nu pricep nimic. Ce e atât de important de numai eu pot să ştiu?

— Păi, amândoi îl urâm pe Ian şi mă gândeam că tu m-ai putea ajuta să aflăm mai multe.

— Aaa, ok! Cred!

— Bun. Am nevoie de laptopul tău. La al meu i-am ascuns identitatea şi majoritatea site-urilor nu îmi acceptă adresa de IP, pentru că le apare cum că cineva le-ar fi spart site-ul, ceea ce este adevărat, dar nu este important. Nu am chef acum să sparg câteva firewaller-e doar pentru a afla câteva informaţii.

— Bine. E acolo. Eşti conştientă că nu am priceput nimic din ce ai zis?

— Da.

— Bun, voiam doar să lămurim asta.

Ashley începuse să tasteze ca şi cum urma să vină sfârşitul lumii şi numai ea cunoştea parola secretă de salvare a lumii. Asta însemna că era grav.

— Damon, scrie ce îţi dictez eu.

— Scriu…

— Rapiditate, putere mare, influenţă.

— Atât?

— Da, atât.

— Pentru ce îţi trebuie?

— O să îţi spun. Dar cred că e o regulă pentru asta. Trebuie să îţi dai seama singur.

— Poftim? Şi cum fac asta?

Ashley aproape că se evaporase cu un zâmbet pe buze. Alerga. Din nou.

— Ian! În biroul tău. Acum!

Toate privirile de pe hol se întorseseră spre ea. Nimeni nu îndrăznea să îi spună lui *Ian,* Ian. Era de neconceput.

Dar ceva şi mai de *neconceput* îl făcu pe Ian să o asculte.

În birou.

— Îţi ştiu secretul. Cam ciudat nu crezi?

— Presupun.

— De ce o şcoală particulară? De ce matematica? De ce doar eu?

— De ce nu?

— Acesta nu este un răspuns.

— Ashley, nu ştiu de ce acum, asta fac dintotdeauna, fiecare şcoală este un posibil focar de donatori; matematica m-a fascinant dintotdeauna; iar tu eşti *ciudată* în sensul bun.

— Nu există un sens bun pentru cuvântul acesta.

— Nu contează. Important este că îmi ştii secretul. Nu e ceva de care poţi scăpa acum. Sunt legi Ashley, le-ai încălcat, iar acum trebuie să suporţi consecinţele.

— Nu mă interesează. Vreau să ştiu mai mult. E ceva nou. Credeam că nu există – *credeam că nu existaţi.*

— Poveştile au şi un sâmbure de adevăr.

— De ce nu aţi spus la nimeni de existenţa voastră?

— Îţi mai vrei prietenii?

— Da.

— Atunci uite-ţi răspunsul.

— Nu înţeleg.

Capul lui Ashley era puţin în ceaţă. Prea multe informaţii, dar totodată prea mult de gândit. Era puţin ciudat cum *fantomele* sunt *adevărate*, iar asta o afli peste noapte.

— Ce alte creaturi mai există?

— Ashley, sunt legi! Ai uitat?

— Nu, doar nu mă pot abţine.

— Te înţeleg.

— Stai puţin.

Acum informaţia devenea mai clară.

— Ai spus „consecinţe”. La ce te refereai?

— La faptul că o să fii obligată să devii un… *vampir.*

Suna ciudat. Suna mai bine repetat în cap decât spus pe faţă. Orice teamă de neadevăr tocmai fusese spulberată. Orice idee de vis fusese smulsă din grădina păcatului.

— Să devin ce? Şi dacă nu vreau?

— Eşti o-b-l-i-g-a-t-a!

— De cine?

— De *Cercul închis*.

— Iar ăştia sunt…

— Vampirii cei mai bătrâni.

— Prea multă informaţie. Oricum, nu ştie nimeni că am aflat de tine. Doar tu.

— Eu şi *Cercul închis*.

— Cum?

— Ashley, suntem vampiri, simţim. *Cercul închis* are un fel de hartă a globului, pe care sunt puncte de lumină roşie. Aceia sunt vampirii, apoi sunt lumini galbene, care indică că cineva a aflat, că cineva va deveni – ca noi.

— Nu, minţi!

Auzise deja prea mult, Ashley hotărâse că cea mai bună soluţie ar fi să se retragă undeva în căpşorul ei şi să judece totul la rece. Aproape că nu înţelegea dacă ar fi timpul să iasă din acest vis sau să accepte realitatea aşa ciudată cum era. Mii de întrebări se zvârcoleau undeva în subconştientul ei gata să iasă la suprafaţă, dar raţiunea o salvă în ultimul moment. Era timpul să fugă. Era ireal ceea ce se întâmplase…

Ecoul făcut de paşii săi pe holurile pustii la ora aceea, o făceau să îşi imagineze că cineva o urmăreşte, că cineva este după ea. Cineva ca… *Cercul închis.*

— Kevin, dacă nu taci mă jur că te arunc pe geam!

— Damon, ce ai frate? Ce-ai mai păţit de data asta?

— Adică?

— Păi omule, eu vorbesc cu tine, iar tu nu îmi răspunzi. Spun glume iar tu taci. Ţi-o arăt pe Claire de abia ieşind de la baie, doar în prosop şi tu taci *din nou.* Ce ai?

— Ce? ai zis cumva Claire de abia ieşind de la baie – doar în prosop? Unde?

— În poză idiotule, ţi-o fluture prin faţa ochilor de mai bine de zece minute. Adam a prins-o aseară şi din întâmplare avea şi aparatul la el.

— Nu. Eşti. Sănătos!

— Adam, nu eu!

Brian încă mai povestea despre *minunata lui aventură* la mare de acum doi ani. Sarah aproape că voia să îl sugrume. Nu mai suporta nici o singură vorbuliţă, era prea mult. De câteva ore bune o cicălea şi o enerva.

— Brian. Ieşi. Afară. Din. Bibliotecă!

— De ce, pisi?

— Pentru că aşa spun eu. Totul are o limită idiotule, dar tu deja ai întrecut limita aceasta de mai bine de patru ore. Ieşi afară! De fapt nu, stai, eu am plecat.

— Sarah, nu pleca! De abia începusem!

Claire era ocupată să îi spună tatălui ei cum fusese prima ei zi de şcoală. Mă rog, prima ei noapte! Seralele erau un chin dacă voiai să îţi păstrezi tenul frumos şi luminos susţinea Claire. Desigur că nu prea o deranja să apară la serale puţin machiată şi poate şi îmbrăcată puţin mai obscen, doar era seară putea să poarte tot ce voia ea. Asta era una din regulile care o încântau la şcoala asta. Nu trebuia să îşi ascundă mofturile, doar toţi erau copii de bogătaşi.

Damon o pusese pe gânduri încă de la prânz. Poate ar fi cazul să se re-împrietenească cu Ashley, îi era dor de ea. Ea era singura care o asculta cu adevărat şi care avea cele mai bune sfaturi pregătite în caz de orice.

Anul patru de liceu este cel mai greu. Gândea Claire.

Ashley de închisese în camera ei. Trebuia să facă planuri.

Nu e bine. Nu e bine deloc. În ce m-am băgat? Cât e ceasul?

Ceasul ponosit indica leneş ora opt şi douăzeci de minute.

Am întârziat. Pentru prima dată în toţi cei trei ani ai mei de liceu am întârziat. La dracu' cu tot. Nu mă mai duc la niciun curs. Merit şi eu o pauză din când în când. O să îl sun pe director să îi informeze că mă pregătesc pentru concursul acela idiot.

Conversaţia cu directorul fu scurtă şi la obiect. Nu avea nevoie de prea multe explicaţii, absenţele aveau să îi fie motivate.

Să revenim la ale noastre…

Tic tac, tic tac, tic tac, tic tac, tic tac…

Am de gând să mă gândesc la ceva sau am să mă uit în gol și să mă gândesc la nimic? Gândește Ashley, gândește!

Ian = vampir. Nu se putea așa ceva. Nu existau vampiri. Nu exista așa ceva. Erau doar mituri și prostii inventate de autori din lipsă de ocupație pentru a atrage tineretul să le citească poveștile. Nu existau, erau ceva pur abstract inventat de pe vremea lui „Dracula" sau cum îl chema. Am folosit cumva ***erau****? Încă* ***sunt*** *doar un mit… atunci ce e Ian? Nu pot să găsesc o explicație la asta. Adică am auzit. Eu, cu urechile mele.*

Și acum că știu… cine sunt și ăștia cu Cercul lor închis sau cum dracu' se numesc? Nu am nevoie să devin vampir mă simt bine și fără să fiu altceva decât „tocilara școlii". Trebuie să fie o soluție să scap de prostia asta. Doar nu o să mă oblige? Ce o să îmi facă? O să mă omoare?

Omoare…

Nu pot să mor. Încă nu am ajuns medic. Nu pot să mor, încă nu mi-am luat toate diplomele. Nu pot să îmi părăsesc familia.

Picături mari și calde se rostogoleau acum de-a lungul obrajilor săi, până pe tricou. Emoțiile erau prea puternice chiar și pentru Ashley. Nu voia să moară. Moartea era ceva de care îi era teamă.

Dar nu va trebui să mor. Voi fi veșnic tânără. Voi fi veșnic… ***singură.***

Ian nu avusese chef de ore. Vorbise deja cu directorul că se simte rău și că avea să stea la pat, din cauza unei mici răceli de toamnă. Se gândea la cum avea să o transforme pe Ashley. Număra, de fapt, secundele care se scurgeau. Nu voia să o condamne la eternitate dacă ea nu își dorea asta. Era puțin urât pentru el că se aflase. Dar nimeni nu îl avertizase despre partea din contract când va fi obligat să transforme pe cineva, dacă cineva va afla vreodată de secretul lui. Nimeni nu specificase în contract că la școlile de bogătași sunt copii prea inteligenți.

Nimeni nu îl pusese să semneze un afurisit de **contract.**

Imaginile din trecut îi năvăliseră în minte, ca un uragan. Era prea târziu să se smulgă din ele, așa că se lăsă cuprins de acele vremuri pe care le ura atât de mult.

Buzele lor se topiră într-un sărut. Era prea târziu ca vreunul dintre ei să mai dea înapoi. Era prea târziu ca vreunul dintre ei să mai

poată tânji după altceva decât dulceaţa buzelor celuilalt. Se lăsară cuprinşi de fericire, amestecată de tristeţe.

Damon încă îşi mai frământa mintea. Încă mai voia să găsească un răspuns la ce avea pe suflet, la ceea ce îi dăduse Ashley de gândit, dar nu putea. Poza îi distrăgea atenţia. O lipise în spatele peretelui unde îşi ţinea laptopul. Îi plăcea de Claire, dar nu putea să se ducă la ea să o ia de mână, să o sărute şi să o întrebe dacă ar vrea să fie cu el. Nu putea să facă asta, nu? Nu?!?!

Claire era fericită că scăpase de ora de matematică, nu pentru că nu venise Ian (asta era ceva rău, îi era dor de el, nu-l mai văzuse de seara trecută), ci pentru că reuşise să se strecoare în partea băieţilor de *Pumpkin* fără să fie văzută. Voia să vorbească cu Damon despre Ashley. Voia să ştie cum să se împace cu Ashley, iar pentru asta avea nevoie de un sfat, iar cel mai bun sfat nu putea să vină decât de la Damon – cel mai bun prieten al ei sau, cel puţin păreau destul de apropiaţi.

— Damon! Vreau să vorbim!

Se auzi vocea lui Claire, dar prea târziu pentru a putea rupe poza sau pentru a o ascunde. Prea târziu pentru că *micuţa* Claire dădu buzna în camera lui Damon.

— Claire, ce faci aici?

— Şi eu mă bucur să te văd Damon!

— Da, şi eu, dar ce dracu' cauţi aici?

— Vreau să vorbim?

Vocea lui Claire era impenetrabilă.

— Pot să explic. Nu eu am făcut poza. Idiotul de Kevin mi-a dat-o. Nu el a făcut-o, ci idiotul de Adam. Avea aparatul foto la el şi te-a văzut şi nu a putut să rateze ocazia. Kevin m-a asigurat că e singura poza. De aia mi-a dat-o mie. Pe mine trebuie să mă pedepseşti.

— Despre ce naiba vorb…

Poza cu ea aproape goală lipită de peretele lui Damon aproape că îi îngheţa sângele în vene.

— Idioţilor! Ce aţi făcut!

— Îmi pare rău!

— Nu, aşa ceva este inadmisibil. Copii proşti. Copii handicapaţi.

— Nu, Claire, e vina mea. Kevin ştie că îmi place de tine şi de aia mi-a dat mie poza. Te asigur că este singura. Nu mai există copii sau altceva. E singura. Te rog nu te supăra.

— Să nu mă supăr? Tu îţi dai seama? M-aţi pozat aproape goal… – stai puţin. Ai zis că îţi place de mine?

— N-nu… d-da.

— Poftim? Şi de ce nu ai spus nimic?

Roşeaţa devenise destul de evidentă pe faţa lui Damon. Era ruşinat, o spusese, iar acum trebuia să joace la risc.

— Pentru că nu am vrut să te sperii. Mă consideri doar un prieten şi nu vreau să stric relaţia asta dacă sentimentele nu sunt reciproce… şi…

— Oh, Damon!

Dar era prea târziu pentru o reacţie. Braţele ei deja se încolăciseră în jurul lui. Iar buzele lor se contopiseră într-un sărut pe care nu aveai cum să îl rupi. Plăcerea se materializase în braţele lui Damon. Fericirea se simţea ca la ea acasă.

Nimeni nu înţelegea ce tocmai se întâmplase. Ashley stătea rezemată de birou, iar Ian se mişca de colo – colo mult prea repede.

„Mult prea repede pentru privirea mea umană" gândea Ashley.

— Îmi pare rău, bine? Nu e vorba că îmi place de tine, dar păreai că suferi, iar mie nu îmi plac persoanele care suferă, mă fac şi pe mine să sufăr. Şi am strigat la tine, de mai multe ori, dar nu m-ai auzit, iar „aia" părea cea mai bună soluţie.

— „Aia" sau cum vrei tu să numeşti sărutul dintre noi…

— Te rog, nu îi spune aşa. Nu a fost un sărut. A fost un pupic… nu ştiu.

— Cum spuneam, sărutul dintre noi… tocmai ai început iniţierea. Vrei să devii vampir?

— Iniţiere? Ce iniţiere? Nu ştiu dacă vreau să devin vampir, Ian. Nu vreau să fiu *singură* pentru totdeauna.

Lacrimile o trădaseră. Se rostogoleau acum repede pe obrajii ei. Nu le putea controla, dar nu asta o deranja, ci semnificaţia lor. Îi era teamă să fie singură, teamă să nu îşi piardă şi ultimul prieten – Damon, teamă să nu fie abandonată, teamă să nu îl piardă pe Ian, singurul care îi va şti secretul.

— Nu vei fi singură, voi fi aici pentru tine, ai uitat?

— Nu poţi să fi mereu, Ian. Poate ai o iubită, poate ai pe cineva care te aşteaptă, poate la un moment dat o să mă părăseşti, şi atunci ce am să fac?

— Nu ştiu dacă voi mai putea să te părăsesc.

— Ba vei putea, Ian. Şi atunci voi fi tot eu, tot singură.

— Gata, gata. Şşşşş!!

Mâinile lui Ian erau puţin reţinute în a o îmbrăţişa pe Ashley. Îi era foame şi nu voia să rişte. Dar asta nu o împiedică pe Ashley să îi sară de gât şi să îl strângă cât de tare putea. Şi *nici asta* nu o împiedică să îi dea drumul şi să îi sărute mâinile. Şi *nici asta* nu o împiedică să îi aşeze mâna lui *rece* pe faţa ei şi să îl implore să nu o părăsească niciodată.

— Nu ştiu cât va fi *niciodată*, Ashley aşa că nu pot promite. Dar pot să promit că o să încerc să îţi fiu alături ori de câte ori vei avea nevoie de mine.

— Promiţi?

— Promit!

— Atunci te cred. Povesteşte-mi. Vreau să ştiu cum va fi. Vreau să… fiu sigură că sunt pregătită.

Ian îi povesti. Informaţiile o şocară, dar înţeleasă. Îl întrebă printre suspine cât mai avea. Răspunsul o făcu să izbucnească din nou în plâns. Avea timp să îşi ia la revedere. Treizeci de minute.

— Damon, vreau să vorbim. Poţi?

— Sigur Ashley, intră.

— Mulţumesc!

Uşa se deschise uşor. Dar în prag nu era Damon, ci Claire.

— Oh, scuze nu am ştiut că deranjez. O să revin.

Niciodată. Gândi tristă Ashley.

— Nu, te rog, intră. Vreau să vorbim.

— Ok.

— Ashley, *începu timid Claire,* uite, îmi pare rău că noi două nu mai suntem prietene, dar crezi că mă poţi accepta din nou? Te rog frumos şi îmi pare rău.

Ashley începu să plângă şi o strânse în braţe.

— Desigur!

— Mulţumesc Ashley. Damon eşti un geniu.

— Mulţumesc!

— Damon, Claire voiam doar să vă văd. Presupun că ne vedem *mâine*.

— Da. Sigur! Apropo, Ashley, Claire a acceptat. Să fie prietena mea.

Acum nici măcar să mai fiu lângă ei să îi susţin nu am să mai pot

fi. Viaţa e aşa de ciudată uneori.

— Wow, mă bucur pentru voi. Casă de piatră?

Toţi trei izbucniră în râs.

— Glumeam, dar felicitări. Să fiţi fericiţi.

— Mulţumim Ashley. Pa!

— Noapte bună, băieţi!

Despărţirea fusese destul de uşoară. Mai avea zece minute până la *transformare*. Din ce îi povestise Ian nu avea să fie *atât* de dureros.

— Ian, m-am întors. Sunt gata!

Dar întâmpinarea fu mai bună decât un simplu „Bine ai revenit!”. Un sărut lung şi apăsat o făcu pe Ashley să îşi dorească să rămână aşa pentru totdeauna.

— Primul pas. Complet!

— Puteai să mă avertizezi şi pe mine, murmură Ashley.

— Dar ţi-am povestit mai devreme.

— Ştiu. Pasul doi?

— Ţi-am pregătit nişte poţiune. O să îţi mai amelioreze durerile.

Sticluţa era destul de mică, aşa că fu uşor să bea tot conţinutul fără să îi simtă gustul.

— Pasul trei. Va trebui să îţi beau sângele. Va trebui să… te omor.

— Fă-o! Nu mai contează acum.

Ian îşi apropie buzele de venele ei. Nu voia să o doară mai rău. Când era aproape gata, vocea răguşită şi lipsită de vlagă era inconfundabilă chiar şi distorsionată de durere, murmură ceva:

— Ian, mă doare. Mai uşor. Ian, să nu mă… pă… ră… se… şti.

O secase de sânge. O omorâse. Inima ei era moartă de mai bine de douăzeci de minute, patruzeci şi cinci de secunde şi douăzeci şi unu de milisecunde. Încă câteva secunde şi va putea să îi administreze alt sânge. Sângele lui şi sânge uman.

Ian nu stătuse degeaba atâtea minute. Găsise un donator, îl vrăjise, iar acum avea suficient sânge pentru a termina cu Ashley. Trebuia să aibă rezerve pentru atunci când îi va fi foame noii lui „partenere de suferinţă”.

Iniţializarea începe cu un sărut din partea celui care urmează să fie transformat. Apoi se continuă cu un sărut din partea celui care îl va transforma. E un pic ciudat, dacă te gândeşti că eu am fost transformat de maestrul meu de magie neagră. Dar el a folosit un truc pentru a mă

ameţii şi pentru a mă obliga să îi ating buzele cu ale mele, aşa că nu am alte orientări sexuale.

Următorul pas pentru ca transformarea să fie completă, este nevoie ca cel/cea care urmează să fie transformat/ă să fie omorât prin sugerea sângelui de către vampir. Penultimul pas este acela când vampirul îi „donează" sânge de-al său combinat cu sânge uman. Iar ultimul pas, este acela când vampirul te sărută de „trezire". Asta se va întâmpla în funcţie de cât consideră vampirul. Pentru unii a durat mai mult să se transforme, pentru că aveau corpul slăbit sau fuseseră omorâţi pe cale naturală sau într-un accident. La alţii, cei care se transformă cu bună ştiinţă, transformarea nu durează mai mult de douăzeci şi patru de ore după ce sângele amestecat ţi-a fost injectat în vene. Asta se face de regulă după douăzeci şi unu de minute după ce ai fost transformat.

Asta îi spusese Ian înainte. Trebuia să ştie. Era fericită că aflase, dar fericirea nu durase mult. Durerea era cea care îi cuprinsese corpul acum. Era întuneric şi era doar ea. Viaţa ei derulându-i-se dinaintea ochilor. Fiecare secundă era văzută acum dintr-o noua perspectivă. Ochii îi erau mai buni şi putea să observe detalii pe care până atunci nu le observase cu privirea ei slabă. Auzea lucrurile mai clar, simţea emoţiile oamenilor din jur mai bine, citea expresiile feţelor lor mai clar. Simţea că în sfârşit vedea lumea cu adevărat.

Dar apoi se produse. O durere şi mai mare. Simţea că cineva îi înfige ceva în inimă, repetat, neoprindu-se. Durerea era covârşitoare, mintea aproape că îi zbiera să se depărteze de acel loc care îi provoca atâta durere cât încă mai putea. Dar era inutil. Vârtejul acela de durere îi acaparase întreg corpul. Dar îndură.

Un defect al nostru este că noi nu putem să murim. Deloc! Există doar un singur lucru care ne omoară, iar acel lucru este bine păzit de Cercul închis. Aşa îi şi extermină pe cei care nu se supun legilor.

Când vei fi ca mine vei înţelege.

Noapte bună îngerule. Îmi pare rău…

Capitolul 3

D

urere, durere, durere, durere, durere, durere…

Nu aveai cum să scapi de ea, era inutil să te împotriveşti, era inutil să visezi că poţi să scapi, era inutil…

Durerea era capabilă să te ducă în Iad, capabilă să te omoare, capabilă să îţi frângă şi ultima aripă.

Ashley simţea cum aripile ei deveneau negre, cum îngerul din ea moare, cum fiecare părticică albă din ea devenea treptat neagră. Cum totul se transforma.

Era sfâşietor să simţi, dar ce era şi mai dureros era faptul că nu puteai să zbieri. Nu puteai să urli, nu puteai să te eliberezi, erai condamnat să suporţi, erai obligat de propriul tău corp să înduri. Ai fi putut zace acolo zile în şir… zile pline de agonie şi nimeni să nu îşi dea seama de durerea pe care trebuie să o suporţi. Urechile se închiseseră, nu mai voiau să mai audă nimic, nasul te împiedică să miroşi, ochii stăteau liniştiţi închişi, de parcă era o nimica toată să suporţi totul.

Timpul devenise insignifiant în comparaţie cu ceea ce avea de oferit durerea. Nu se ştia dacă trecuseră doar secunde, sau poate zile.

Ashley învăţase de la durere un lucru. Doare mai rău dacă îţi ţii amintirile cu tine, dar doare mai puţin dacă le arunci, dacă ai de gând să începi o viaţă nouă. Aşa că Ashley renunţă. Nu mai fu capabilă să lupte şi renunţă. Amintirile dispăreau încetul cu încetul. Copilăria ei, părinţii ei, prietenii ei, colegii ei, fericirea, *Ian*, totul fu dat uitării, dar durerea minţise.

Acum şi plămânii o înţepau, până şi mâinile i se rupeau, iar ea nu putea face nimic. Aşa că luptă. Salvă câteva amintiri importante, le ascunse de durere undeva în căpşorul ei şi îndură. Se jucă şi ea cu durerea. O lua în derâdere, iar asta îi slăbea puterile Durerii. Devenea mai puternică, doar pentru simplul fapt că cineva o strângea de mână. Cineva striga la ea. Nu ştia cine, nici nu îi păsa, voia doar să se mai joace puţin cu durerea, dar inevitabilul se produse. Vocea aceea o trezi.

— Ashley, Ashley, Ashley, Ashley, Ashley…

Termină-te! Am înţeles! M-ai trezit, tocmai când mai aveam puţin şi câştigam.

Dar tocmai atunci amintirile o loviră brusc. Cele pe care le salvase. Lovitura fu puternică, iar ea era extenuată aşa că pică în abisul inconştienţei.

La alţii, cei care se transformă… nu durează mai… douăzeci şi patru de ore după ce sângele… în vene. Asta se face… douăzeci şi unu de minute… transformat.

Frânturi de amintirii. Totul era neclar. Dar vocea rămăsese aceeaşi.

— Ian… unde… eşti?

— Ashley! Oh, Ashley! Ashley!

— Ian…

Totul dispăru din nou.

— Damon. Ce crezi că s-a întâmplat cu Ashley?

— Nu ştiu… nu mi-a răspuns la telefon, nu a venit la ore. Ceva nu e în regulă.

— Damon, dacă i s-a întâmplat ceva rău?

— Claire, gata… şşşş! Nu s-a întâmplat nimic!

Era greu să încerci să visezi măcar la asta. Ashley nu era în regulă, dar nimeni nu ştia asta. Nimeni mai puţin Ian.

Presupun că măcar o dată în viaţă îi pot lăsa pe copii să nu fie atenţi la ora mea. Dar ce pot să fac? Au trecut mai mult de douăzeci şi opt de ore. Ceva e în neregulă! Ashley, trezeşte-te, te rog, pentru mine! Ian era supărat. Ceva nu mersese în regulă, ceva se întâmpla. Iar magia lui neagră era nefolositoare. Dacă voia să o ajute îi trebuia magia albă, dar el nu o învăţase.

— Brian, continuă tu lecţia, strigă deodată Ian, nu mă simt în stare să continui, cred că voi merge până la cabinet. Vă rog să mă scuzaţi.

Un murmur se iscă în urma lui, un murmur de voci îngrijorate.

Un singur lucru era important pentru Ian, iar acel lucru se stingea în camera lui la câţiva metrii distanţă… Ashley.

— Ashley! Ashley! Te-ai trezit?

— D-da… Ian, tu eşti?

— Da! Ashley! Oh, Doamne, cât mă bucur.

Ashley stătea ghemuită lângă un birou masiv de nuc. Era întuneric în cameră, dar nu îi displăcea asta, putea să vadă foarte bine. Ian arăta puţin diferit de cum şi-l amintea. Putea să estimeze că avea 1, 88 înălţime şi nu 1, 85 cât crezuse cât încă mai era… *om.* Ochii îi erau negrii, pesemne că se schimbau, iar părul îi era în toate direcţiile.

Se ridică uşor şi făcu câţiva paşi leneşi spre el. Avea părul desprins, căzându-i în cascade pe spate. Ceva îi atrăsese atenţiea. Nu mai era şatenul acela deschis, ci era un negru ca abanosul. Un negru ca noaptea.

Îşi privii mâinile şi observă că erau lungi, observă şi faptul că era mai slabă, mult mai slabă. Niciodată nu fusese grasă, dar nici aşa de slabă. Aproape că îşi putea număra coastele.

Dar deodată totul nu mai contă, ci se aruncă în braţele lui Ian. Era singura amintire pe care o păstrase. Amintirea lui.

— Ian, a fost cumplit. Renunţasem. Renunţasem să mă mai lupt cu durerea, aşa că am renunţat la toate amintirile, doar pe cele cu tine le-am păstrat. Le-am ascuns bine, dar apoi după ce am renunţat, am observat că durerea mă minţise, lovindu-mă şi mai tare, aşa că am ripostat. Am luptat, Ian! Şi am învins.

— Ashley, aproape că m-ai omorât. Nu ştii cât de greu mi-a fost să văd că durează mai mult de douăzeci şi patru de ore. Nu ştii!

— Mi-e mi-a fost mai greu. A trebuit să o fac pe durere să creadă că te-am pierdut.

Un zâmbet angelic i se aşternu pe faţă.

— Ashley, îţi este… foame?

— Nu! Vreau doar să explorez. Mă simt ciudat, flexibilă. Plină de puteri noi. Dar nu ştiu care sunt, vreau să le descopăr.

— Ashley, trebuie să mănânci.

— Dar nu vreau, se auziră plânsetele de copil răsfăţat.

— Bine, atunci un test.

— Test? Suuuper!

Ian îşi apucă cu dinţii încheietura şi şi-o sfâşie! Sângele se prelinse încet până când începuţ să picure pe podea.

— Ian, ţi-am spus că nu îmi este foame.

Dar ce se întâmplă după, aproape că îl făcu pe Ian să moară pentru a doua oară.

O mână albă, subţire trecu peste încheietura lui. O rază albă făcându-i încheietura să se relaxeze. Chiar dacă nu simţea durerea, să îşi simtă încheietura vindecată de altcineva era… dureros. Dar plăcut.

Corpul mic şi fragil se lipi de al lui…

— Tu cel care urci între Cer şi Pământ, caută-mă şi dă-mi puterea de a…

— Ashley, ce faci?

— …a hrăni un demon.

De nicăieri în mâinile albe ale lui Ashley apăru o sticlă mare. Părea a fi o sticlă normală de vin, dar mirosul o trădă.

— Ashley, cum ai…

— Poftim! Ştiu că ţie îţi este foame!

— Dar cum ai…

— Nu ştiu. Nu e normal?

— Nu… clar nu. E… magie albă. De unde ai… învăţat-o?

— Nu ştiu!

Întrebările nu au întotdeauna răspuns, aşa că e mai bine să le accepţi fără să le ştii adevărata valoare.

În campus…

— Sarah, hei! Ce faci?

— Brian! Te rog, nu am chef de tine, poţi să pleci? Te rog?

— Dar, Sarah, ce ţi-am făcut?

— Potoleşte-te! Nu te plac, e chiar atât de greu să pricepi asta? urla Sarah deja enervată de insistenţele lui Brian.

— Dar… bine… îmi pare rău.

— Se acceptă! Pa Brian…

Uneori adevărul este singurul lucru care merită spus. Şi atunci ai să te răneşti singur.

— Damon! E aproape patru, cred că ar fi cazul să merg în camera mea.

— De ce? se auzi vocea supărată a lui Damon.

— Pentru că se va da stingerea şi nu vreau ca cineva să mă dea dispărută.

— Sun-o pe Hilarry şi spune-i că în seara asta nu mai ajungi.

— Cum adică? Dar sunt în *Pumpkin.*

— Da, dar vei rămâne la mine.

— Poftim? Claire devenise puţin alarmată.

— Nu te gândi la prostii, pufni Damon în râs, vreau doar să petrecem mai mult timp împreună.

Când voia Damon putea să fie foarte convingător. Claire acceptase de mult oferta, dar să te laşi greu, uneori, este cea mai bună soluţie, stârneşti interesul.

Kevin nu era la fel de fericit. Jucase poker toată noaptea după ce Ian îi lăsase cu ochii în soare la ora de matematică. Îl lăsase pe *tocilarul* acela la conducere. Le împuiase capul despre cât de multă matematică ştie el… îi venea să îl omoare.

Era aproape patru, ceea ce însemna că urma stingerea, dar Kevin avea chef de o ultimă doză de suc, dar ca de obicei rămăsese fără rezerve, aşa că avea de gând să apeleze la Adam. Când închise uşa de la dormitorul lui, aproape insesizabil dădu nas în nas cu Sarah.

— Ce naiba…

— Şşşşşşttt! Vrei să ne audă cineva? Eşti nebun? Se auzeau

şoaptele spuse în grabă de Sarah.

— Scuze, ok? Doar că nu ştiam că puicuţele au voie să se perinde pe coridoarele băieţilor după stingere.

— Nu îmi mai spune aşa Kevin sau te sugrum. Şi veneam la tine, idiotule, dar pe tine te-a găsit nu ştiu ce. treci înapoi în cameră.

— La mine?

— Treci o dată înăuntru, doar nu vrei să ne prindă cineva.

Supus, Kevin păşi înăuntrul camerei sale. Era dezordine, dar dacă ar fi ştiut că o fată avea să îi calce pragul ar fi făcut curat.

— Ce e aici? Cocină de porci?

— Adică? Ai grijă cum vorbeşti domnişoară, nu uita că eşti pe teritoriul meu. Acum spune-mi de ce ai nevoie, la ora patru dimineaţa. Apropo, eşti conştientă că o să trebuiască să rămâi aici nu?

Realitatea o plesni pe Sarah aşa de rău încât aproape că îşi pierdu echilibrul.

Braţele lui Kevin deveniră totuşi destul de rapide încât să o sprijine.

— Sarah, eşti bine?

— D-da… cred că da. Nu am mâncat nimic de ieri şi sunt puţin slăbită…

— De ce? s-a întâmplat ceva?

— Nu am avut poftă de mâncare presupun. Sunt bine, nu îţi face griji.

Dar braţele lui Kevin refuzară să îi dea drumul. Nu ştia dacă era din cauză că nu avea încredere în spusele ei sau pentru simplul fapt că simţea ceva mai mult între ei decât „simplă prietenie".

— Ashley, nu înţeleg. S-a întâmplat ceva, nu pricep. Ce eşti?

— Vampir?

— Pe lângă asta. Mai este ceva. Nimeni nu ştie să folosească magia albă fără ca măcar să fi avut vreo tangenţă cu ea. Şi mai ales vraja de hrănire. Îţi dai seama? Te-ai putea hrăni singură fără ca măcar să răneşti pe cineva.

— Posibil. Dar Iaaan, vreau să mergem să explorăm. Vreau să îmi dau drumul, simt că pur şi simplu mă ţii captivă aici. Vreau afară. Măcar puţin. Vreau mai multe explicaţii.

— Ok, haide să mergem atunci.

Noaptea era la fel de întunecată ca de obicei. Cerul era la fel de plin de găuri argintii, de puncte de speranţă, de fericire, de motivaţie,

puncte în care lumea îşi pune speranţe, vise, dorinţe.

Ochii lui Ashley trecuseră de la un albastru profund, la un negru excepţional.

— Îmi simt ochii ciudaţi, fu prima remarcă a sa.

— E normal. Tocmai şi-au schimbat culoarea.

— Adică? De ce?

— Eşti vampir. Ziua o să ai ochii albaştri deschişi ca şi ai mei, iar noaptea negrii ca smoala. Corpul tău încă nu ştie diferenţele aşa că observ că au întârziat cu schimbatul. O să se schimbe în negru pentru că acum eşti un animal de pradă, ai nevoie de un camuflaj perfect. Nimic nu te poate trăda.

— Dar ce spui de dinţi? Nu îi simt prea diferiţi. Cred că au crescut cu 0, 001 mm de când m-am transformat.

— Şi este suficient. Nu se vor mai schimba. Nu sunt colţi, sunt pur şi simplu mai ascuţiţi, pentru a putea muşca mai bine din carne.

Informaţiile parcă nici nu trebuiau indexate undeva, îşi ştiau locul, rămânând spaţiu suficient şi pentru alte gânduri.

— Pot să gândesc mai multe lucruri deodată, realiză Ashley.

— Da, un punct bun ai putea spune.

Noaptea era caldă. Atmosfera era plăcută, dar apoi îşi amintii de zi.

— Ian, dar cum o să putem să ieşim la soare? Fără să ne ardem mă refer.

— Dacă îţi mai aminteşti, înainte să te transform ţi-am spus că un singur lucru ne poate ucide, iar acela este bine păzit de *Cercul închis* şi după cum ai putut observa până acum nimeni nu a angajat străjeri la soare, aşa că nu îţi face griji, nu te va afecta. Te vei simţi doar puţin irascibilă, în rest vei fi bine.

Ashley zâmbi, iar apoi ceva o împinse în braţele lui Ian. Se simţea bine în preajma lui. O înţelegea! Erau la fel!

— Ian, nu îmi mai amintesc, dar cum eram înainte?

— Cu siguranţă nu atât de deschisă.

— Adică?

— Sunt profesorul tău, Ashley, nu poţi să sari pe mine ori de câte ori mă vezi, ar însemna să dai de bănuit.

— Adică vrei să spui că încă mai trebuie să mai fiu la şcoală?

— Desigur, altfel cum te aştepţi ca nimeni să nu îşi pună întrebări despre tine?

— Dar credeam…

— Nimic, totul va fi ca înainte. Vei încerca să mă urăşti ca înainte, să nu mă suporţi ca înainte şi cel mai important să nu îţi faci mulţi prieteni, altfel te vei da de gol.

— Tocilară. Asta îmi zâzâie în cap, dar nu înţeleg de ce. Asta eram eu?

— Da, erai tocilară. Ashley spune-mi teorema sinusului.

— **„A" supra sân de a egal cu „b" supra sân de b egal cu „e" supra sân de e egal cu 2R, unde R este raza cercului circumscris triunghiului…** de unde ştiu asta?

— Ashley, matematica a fost elementul tău întotdeauna. Măcar m-ai mai liniştit că nu ai uitat tot.

— Presupun că odată ce am învăţat ceva nu mai pot uita. Stai! Ai spus că te uram? De ce?

— Aş vrea să ştiu şi eu…

— Adică nu voi şti niciodată?

— Nu poţi fi sigură. Şi eu m-am dat bătut în lupta mea cu durerea, dar apoi amintirile mi-au revenit treptat, pe parcursul vieţii mele… lungi de…226 de ani.

— Mă simt mică, chicoti Ashley.

Restul nopţii trecu liniştit. Ashley alergă, îşi încercă puterea şi mai încercă să îl mai vindece încă o dată pe Ian. Nu înţelegea de ce merge, pentru că niciodată nu îşi amintea să fi făcut vrăji.

Dar apoi îşi aminti de somn…

— Ian, noi dormim?

— Da, destul de rar. Când simţim că nu mai avem putere să ne mai concentrăm. Eu unul dorm vinerea, la fiecare două săptămâni. Dar atunci dorm numai opt ore. Pentru un vampir este frustrant să doarmă pentru că avem impresia că în cele câteva ore putem să facem alte milioane de lucruri.

— Cred că îmi dau seama de asta.

O adiere făcu ca părul lui Ashley să zboare nerăbdător spre cer. Până şi blugii rupţi de pe ea tindeau să fie luaţi de vând. Bluza i se rupsese rămânând în sutien. Ceva se întâmpla.

— Ian, ceva… mâinile mă dor… Ian

Dar Ian nu mai era lângă ea.

— Iaaan.

Nimic. Niciun răspuns.

— Pământ al cărui suflet îl sfâșii, lasă-mă să mă arunc în Rai, să simt gheaţa inexistenţei. Lasă-mă să văd dincolo de suferinţele moşilor, străbătute de nesiguranţa visului*. Inimi de foc*.

Nici măcar vraja de a căuta totul pe o rază de o mie de kilometrii nu i-l arăta pe Ian. Unde dispăruse. Dar apoi de nicăieri o foaie în flăcări se aşeză la picioarele ei.

Dacă îl vrei înapoi, sacrifică-te! Nu-l căuta. E mort pentru tine.

P.S. *La hotarul dintre viaţă şi moarte poate îl vei găsi. Dar el va fi mort.*

Literele scrise cu foc păreau a se fi imprimat în capul lui Ashley. Dar nimeni nu o putea împiedica să îl caute pe Ian. Nimeni nu o putea împiedica să îl salveze. Era al ei.

— Iaaan, rezistă. Voi veni după tine orice ar fi!

Capitolul 4

Î

n celălalt capăt al lumii lucrurile nu erau tocmai roz. Ian fusese răpit de Dianne.

Dianne era o vrăjitoare, o vrăjitoare de care ar fi fost mai bine să te fereşti decât să stai la taclale cu ea, sau mai bine zis la ce înţelegea ea prin taclale.

Dianne era frumoasă. Înaltă, cu trupul subţire şi ochii negrii închişi. Nu se îmbrăca extravagant şi nici nu purta robele acelea negre până în pământ, doar de dragul de a păstra aparenţele unei vrăjitoare clasice. Din contră. Acum purta o pereche de blugi negrii strâmţi şi un tricou negru mulat, doar bretelele sutienului erau albe, iar asta doar de dragul contrastului. Părul ei era lung şi negru, prins într-o coadă de cal care îi ajungea până la fese.

— Ce vrei Dianne?

— Pe tine, nu e clar? îi răspunse aceasta pe un ton sec.

— Nu asta mă interesa. Vreau să mă eliberezi imediat. Sâsâi Ian.

— Ştii că nu se poate. Mârâii aceasta puţin enervată. Îşi mişcă agale un deget de-a lungul feţei lui Ian apoi îi făcu o mică crestă din care picură puţin sânge, pe care Dianne îl strânse cu foarte mare plăcere într-un bol mic de cristal. Avea nevoie de el pentru câteva incantaţii.

— Are să mă găsească Dianne. E foarte deşteaptă şi foarte calmă. Şi are puteri, Dianne, mai mari ca ale tale. Ştie magie albă.

Cuvintele magie albă, aproape că o făcură pe Dianne să tresalte puţin, dar totul fu doar pentru o fracţiune de secundă, căci îşi redresă poziţia corpului şi îi zâmbi ştrengăreşte lui Ian pentru a-l convinge că nu îi era teamă. Dar era greu să faci asta când cel pe care îl ţii captiv poate să folosească vrăji mici de detecţie.

— Îţi este frică! Pot simţi asta.

— Sau poate nu o să mai poţi face asta prea curând.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte şi învaţă!

Dianne se mişcă leneş până la masa unde avea aşezat bolul de cristal. Aruncă asupra sângelui din el câteva prafuri, rozmarin şi roci vulcanice sfărâmate, judecă Ian după miros, după care rosti o incantaţie.

— Tu cel care stai ascuns de lume, tu cel care vei trăi prin mine, tu cel de a cărui moarte mă agăţ, vino în lumea asta şi lasă-mă să îţi devin monstru de sânge.

— Nu Dianne! Nu face asta. Vei muri, Dianne. Ne vei omorî pe amândoi.

— Ketsueki-gawa wa watashi no tamashī ni natte iru. Taberu karera to watashi no tsuma ni naru!”

— Dianneee!

Nota Scriitoarei:

- Râuri de sânge intră în sufletul meu. Mănâncă-le şi devino soţia mea!

Ashley încă îşi ştergea lacrimile albastre. Nu înţelegea de ce erau albastre, dar nu voia să pună întrebări la care nu va primi niciodată răspuns dacă Ian nu era acolo. Era aproape şase dimineaţa şi pentru prima dată în noua viaţa Ashley se simţea singură. Simţea că fusese oarecum obişnuită în trecut cu acest sentiment, dar era mult mai dureros acum când ştia că o promisiune fusese încălcată.

Claire dormea buştean, dar Damon nu se putuse abţine să nu adoarmă doar de dragul de a o privi. Era fericit că era a lui, după tot ce încercase să ascundă, acum putea în sfârşit să se afirme, să îi arate că el o iubea mai mult decât ar fi visat Claire vreodată în viaţa ei. Braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei, dar ceva lipsea, iar gândul acesta nu îi dădea pace lui Damon. Era ceva, ceva din exterior care îl chema afară. Un cântec. Un cântec mut.

Sarah îl privea pe Kevin cum dormea şi refuza vehement tentaţia somnului. Niciodată nu înţelesese sentimentele ei pentru acest

om uriaș, pentru acest fiu de primar, dar niciodată nu își pusese întrebarea, ce ar face dacă ar fi, practic, încuiată într-o cameră cu el. Ideea salvatoare îi veni rapid. Nu trebuia să mai ascunsă ce simte pentru el, putea pur și simplu să i-o arate fără să facă vreun rău. Se ridică ușor de pe podea și își lipi ușor, dar brusc, buzele de ale lui Kevin. Se simțea ciudat, parcă un milion de circuite electrice se conectaseră și toată puterea se revărsa în ea. Kevin începu să bombăne în somn, iar asta o sperie puțin. Era mai nesimțit decât crezuse.

Ashley rămăsese la fel de distantă, permițându-le gândurilor despre Ian să iasă la suprafață. Își jelea pierderea suferită, își cânta singură în interior un cântecel de leagăn pe care și-l amintea vag.

Damon aproape că nu mai putea îndura cântecul acela de jale, parcă cineva tocmai fusese ucis pentru a doua oară. Era ciudat. Până și Claire se trezi cu ochii plini de lacrimi.

— Damon, șopti ea, cineva plânge, cineva tocmai a pierdut o persoană foarte importantă. Trebuie să o ajutăm Damon!

— Șșșș!! Liniștește-te, nu s-a întâmplat nimic. Totul o să fie bine.

Kevin dormea buștean, dar ceva se întâmplase, iar atmosfera se schimbase în camera aceea. Sarah plângea, dar nu știa de ce. Lacrimile îi curgeau de parcă cineva tocmai pierduse pe altcineva. Era umilitor pentru ea, firea puternică, să plângă, dar era fericită că măcar ursulețul gigantic din pat nu era treaz.

Ashley era furioasă. Cântecul ei se stinse, iar furia care o cuprinse o făcu să realizeze că avea de gând să îl caute, să îl găsească și să îl ia înapoi. Era al ei. Nimeni nu avea voie să îi ia proprietatea, asta îi urlau instinctele vampirice. Simți un val de energie acaparându-i tot corpul. Nu se simțea însetată, din contră se simțea mai bine ca niciodată. Câteva cuvinte îi scăpară fără să își dea seama de semnificația lor.

— Vise ucise de sânge, sânge ucis de fericire, ochi de consolare, veniți la mine și faceți un pact cu viața. Vrajă de căutare!

Nu știa ce caută. Nici nu știa că știa așa ceva. Tot campusul deveni mai mult decât liniștit. Nimic nu se mai auzea. Totul decurse repede. Toate mințile din campus fiind scanate de Ashley. Toate informațiile lor scurgându-se în ea. Nu se simțea plină, supra solicitată de atâtea informații, din contră se simțea chiar… bine. Nu află nimic de dispariția lui Ian, pesemne că nimeni din campus nu fusese implicat. Dar câteva persoane îi atraseră atenția. Erau doi băieți și două fete.

Fiecare în câte două camere. Camera 208 şi camera 119. Ştia numerele acestea, dar nu îşi amintea de unde.

Era ceva ciudat cu copii ăştia. Aveau puteri. Erau ascunse undeva în interiorul lor, iar ea nu îşi putea da seama cum de nu le văzuse până atunci.

Plecă hotărâtă până în biroul lui Ian, de unde alese lucrurile pe care le folosise ultima dată, stiloul lui şi un fel de medalion. Simţea că fuseseră proaspăt atinse, datorită nivelului de temperatură mai ridicat decât al celorlalte obiecte din cameră. Alte şiruri de cuvinte îi părăsiră gura, iar apoi o hartă a lumii apăru de nicăieri. Ca o hologramă, doar că undeva, era un punct roşu luminos. Dăduse de Ian. Dar ce naiba căuta sub pământ şi tocmai în Rusia?

Alte puncte roşii erau pe hartă şi câteva galbene. Fiecare punct roşu avea câte un nume vechi, nume ciudate, unul singur îi atrase atenţia. ***Alaistair***. Era ceva în legătură cu numele acesta. Nu ştia ce, dar voia să afle.

Îşi aminti apoi de semnificaţia punctelor roşii pe o hartă şi de *Cercul închis*. Nu avea de gând să apeleze la ei, dar nici nu avea de gând să creadă că existau atâţi de mulţi vampiri, iar ea nici măcar nu ştiuse de existenţa lor până atunci. Unul dintre punctele roşii o făcu pe Ashley să clacheze pentru un moment. Un nume cunoscut, într-un loc cunoscut îi sări în ochi. Era cineva cunoscut, cineva de încredere care era vampir, iar ea nu ştiuse. Stătu timp de mai bine de douăzeci de secunde să realizeze de unde ştia persoana respectivă. Apoi îşi aminti. Mătuşa ei, Adrianne, era vampir.

— Dianne, nu ai să reuşeşti! Ne va găsi! E ciudată, e mai mult de atât – e foarte puternică. Când te va găsi ai să te rogi să nu o fi făcut.

— Îmi pare rău Ian, dar Dianne doarme!

Şocul de pe faţa lui Ian era groaznic. Cum adică Dianne dormea dacă era în faţa lui, vorbindu-i? Cum se putea întâmpla aşa ceva?

— Prostii… Dacă Dianne doarme, cum de îmi vorbeşte acum?

— Pentru că tocmai m-a invocat. Numele meu este… Stheno.

Peştera părea că se micşorează deasupra lui Ian. Credea că nu înţelesese bine. Stheno era sora mai mare a Medusei, la fel ca şi Euryale. Stheno avusese viaţă eternă, sângele ei din partea dreaptă putea să învie şi morţii, pe când sângele din partea stângă putea să omoare totul. O *Gorgonă* sau acele fiinţe ale căror capete aveau în loc de păr şerpi tocmai fusese invocată. Ian intrase în şoc, nu îşi mai putea

aduna gândurile, iar puterile îi secătuiseră. Dianne nu era prostă, iar acesta era doar începutul.

Ashley era în cumpănă. Nu ştia ce ar trebui să facă, cum să ajungă în Rusia atât de repede să îl salveze pe Ian. Viaţa ei era pe cale să se termine când de abia începuse. Un alt şir de lacrimi albastre îi părăsiră ochii negrii. Îşi trecu mâna furioasă prin părul desfăcut şi chiar atunci îşi observă reflexia într-o oglindă de pe peretele opus. Purta o rochie lungă, albă crăpată până sub sâni. Pe dedesubt avea o fustă neagră scurtă, iar piciorul stâng era îmbrăcat într-o şosetă lungă până pe pulpă de culoare neagră. În picioare purta o pereche de cizme largi, la gât avea un medalion identic cu cel pe care îl atinsese Ian ultima dată. Nu ştia cine o îmbrăcase şi nici nu îi păsa, o interesa doar să scape de acolo cât mai repede, mult prea multe amintiri cu Ian invadându-i creierul. Când tocmai voia să iasă dădu nas în nas cu fosta ei profesoară de informatică, după cum îşi amintea.

— Doamnă Erica, ce surpriză, murmură Ashley care nu avea chef de vizitatori; nici pe departe.

— Ashley, ai nevoie de ajutorul meu. Ştiu ce s-a întâmplat şi trebuie să îl ajutăm pe Ian, altfel o să regretăm că nu am făcut nimic. Dar trebuie să fii conştientă că Ian nu este tocmai în cel mai bun loc. Este în…

— Rusia, o peşteră, undeva sub pământ la mare adâncime; am văzut asta.

— Deci ştii. Bun, atunci o să fie mai uşor.

— Aa, doamnă Erica, nu credeţi că pentru o simplă doamnă profesoară de informatică aplicată aveţi câteva explicaţii de oferit? Ochii negrii ai lui Ashley strălucind a curiozitate. Era ciudată femeia asta pentru o simplă *profesoară* asta dacă nu cumva şcoala asta ascundea mai multe decât putea ea să ghicească.

Explicaţiile fuseseră amânate pentru mai târziu printr-un simplu gest cu mâna, evidenţiind importanţa dispariţiei lui Ian. Ashley nu suporta să fie dată la o parte, dar ştia că măcar putea fi ajutată şi fiecare ajutor primit în plus, conta. Mai ales pentru ea care era abia născută şi neobişnuită cu puterile ei. Voia să scape din biroul lui Ian, birou care îi aducea aminte cu fiecare secundă care trecea că trebuie să îl găsească. Ceva rău urma să se întâmple, ceva ce nu putea explica.

Erica, renunţase de mult la apelativul *doamna profesoară Erica* şi asta numai pentru că o agasa, nu se mai simţea de mult elevă al

liceului… de câteva ore, o conduse pe Ashley până în faţa camerei cu numărul 208.

— Ce căutăm aici? Nu mergeam că îl salvăm pe Ian? Sâsâi Ashley. Nu avea chef de ceartă, dar salvarea lui Ian era cel mai important lucru care trebuia îndeplinit în acel moment.

— Ba da! Dar spune-mi cum ai de gând să te lupţi cu o gorgonă fără ca măcar să ai câţiva aliaţi? Sâsâi înapoi Erica.

— Şi crezi că doi puşti o să ne poată ajuta? Şi ce dracu' e aia o gorgonă? Se trezi Ashley urlând!

— Taci! Ai de gând să trezeşti tot campusul? Ai să vezi că sunt mai mult decât utili! Acum urmează-mă şi nu mai pune atâtea întrebări! Ce o fi avut Ian să te transforme? Va trebui să îmi plătească pentru asta. Scump! încheie Erica urcându-şi propriul ton cu câteva octave.

Ashley luă o poziţie defensivă şi începu să mârâie la Erica. Nu îi venea să creadă ce făcea, dar nu mai avea control asupra corpului ei – voia să o facă pe această *ştie tot* să vadă că nu te poţi juca cu Ian, nici măcar atunci când nu era de faţă, darămite atunci când se afla la mii de kilometrii depărtare?

— Niciodată. Să Nu-l. Vorbeşti. Pe. Ian. De. Rău.

— Calmează-te Ashley! Sau o să te fac să nu îţi fi dorit să te pui cu o vrăjitoare. Eşti de abia născută. Nu ai nicio influenţă asupra puterilor tale, aşa că ai grijă ce spui. Stai în banca ta!

— Nu. Mă. Provoca. Fu tot ce reuşi să îndruge fără să îi rupă capul vrăjitoarei ălei a mici.

Până la urmă securea războiului se piti şi le lăsă pe cele două să coopereze cât de cât. Înăuntrul camerei se aflau doi adolescenţi. O fată cu părul blond şi buclat şi un băiat cu părul negru. Ashley îi cunoştea pe cei doi. Imagini revenindu-i treptat. Imagini cu ea vorbind cu băiatul cu părul negru, imagini cu ea certându-se cu fata cu părul blond… pe un băiat, atât reuşi să îşi amintească.

— Nu! Ei sunt, prietenii mei! Damon şi Claire! Articulă Ashley.

— Poate, dar sunt şi *suflete pereche,* un fel de fraţi de cruce, sau aşa ceva. Puterile lor sunt ascunse, dar numai împreună le pot scoate la suprafaţă. Ea, de exemplu, este Yang-ul perfect, pe când el, este Yingul de care avea nevoie. Împreună sunt cea mai bună armă distrugătoare în masă pe care ai văzut-o vreodată. Puterile lor pot să radă oraşe de pe faţa pământului. Mâinile lor sunt legături sacre. O

dată desfăcute şi puterile lor sunt moarte, dar o dată unite nu mai pot fi desfăcute. Explica Erica plină de fericire că în sfârşit putea să îi vadă pe cei doi uniţi. Atracţia lor a fost puternică încă de când s-au văzut. Niciunul nu realizează cât de uniţi sunt şi cât de mult se iubesc unul pe celălalt. De când a dispărut Ian am fost cu ochii pe toţi cinci. Tu, după ce el a fost luat, ai început să îţi cânţi un cântec pe care ţi-l aminteai, iar ei, arătă spre cei doi dormind împreună, te-au simţit. Amândoi s-au trezit din somnul lor şi te-au jelit. Fără să îşi dea seama cei doi s-au rugat pentru tine, apoi au jurat să te ajute, chiar dacă nu ştiau cine eşti şi de ce suferi.

— Toţi cinci? Cine sunt ceilalţi doi? întrebă Ashley făcându-i-se aproape frică să întrebe.

— Kevin şi Sarah, bineînţeles. Răspunse prompt Erica.

Camera 208 începuse să se lumineze treptat, pesemne că soarele nu întârzia să se fălească pe cer, amintindu-i astfel lui Ashley de cel pe care trebuia să îl găsească. Ochii lui Damon se întâlniră pentru o secundă cu ochii ei.

— Ashley, doamnă profesoară Erica, ce căutaţi la mine în dormitor. Strigă speriat acesta.

— Damon, calmează-te! Erica are ceva să îţi spună! Trezeşte-o şi pe Claire… şopti Ashley.

Când toţi erau treji, inclusiv Kevin şi Sarah, cu toţii se întâlniră în biroul lui Ian. Cineva avea de dat nişte explicaţii şi încă repede.

Ashley înaintase câţiva paşi pentru a începe, dar fu întreruptă de Erica.

— Lasă-mă pe mine, o să fie mult mai rapid aşa. O încurajă Erica, proptindu-şi mâna pe braţul lui Ashley.

Erica închise ochii şi pentru o secundă toţi se speriaseră. Minţile lor fuseseră unite, călătorind printr-un spaţiu creat de Erica. Era un fel de enciclopedie pe care toţi o urmăreau fascinaţi. Aşa aflară de puterile lor, aşa aflară de Ashley, de Ian, de natura lor. Cu toţi rămaseră şocaţi de puterile lor. Damon şi Claire se strângeau de mână, iar Kevin aproape că sări după scaunul unde se proptise analizându-şi mâinile, verificând dacă avea unghii sau gheare. Sarah era mai mult decât şocată.

Kevin aflase că era vârcolac. Aproape că nu îi venea să creadă de ceea ce era, dar înţeleseseră cu toţii că Ian era la ananghie şi trebuia ajutat.

Sarah era mai diferită. Putea să controleze forţele naturii. Nu contau intensitatea lor, dar avea nevoie de *viaţă* pentru a le putea folosi la putere maximă. Trebuia să absoarbă *energie* de la cineva puternic. Şi apoi realiză legătura dintre ea şi Kevin. Avea nevoie de el, pentru că el era*mare* şi *puternic.*

Ashley nu se lăsă impresionată de noile descoperiri, ştia de la Ian că vampirii nu sunt singurele creaturi ciudate care mişună printre *oameni*. Se ridică, totuşi, brusc de pe scaun şi trecu prin faţa fiecăruia, silabisind câteva cuvinte ciudate. Nici ea nu ştiau ce înseamnă, dar ştia că erau talismane de protecţie. Crea astfel în jurul fiecăruia dintre ei un scut invizibil, aşa putea să îi ştie pe toţi în siguranţă. Îi scoase pe toţi afară şi crea un câmp de luptă din nimic. Cu toţii erau şocaţi de puterile ei, mai ales Erica, care era sigură că vampirii, mai ales cei abia născuţi, nu au astfel de puteri după numai câteva ore de viaţă. Urmării totuşi în linişte cum în jurul lor apărea de nicăieri un spaţiu din dimensiunea cealaltă, un spaţiu pe care Ashley îl numi zâmbind *câmp de luptă*.

— Aşa puteţi afla în ce constau puterile voastre. Şi eu sunt curioasă, aşa că am să vă analizez din colţul acela. Aveţi grijă totuşi. Nu este un teren de luptă obişnuit. Este o parte *din lumea de dincolo* aşa că să nu vă miraţi dacă de nicăieri apar creaturi ciudate, monştrii mai exact. Şi ei fac parte din *specia* noastră, doar că ei sunt monştrii care nu merită să pângărească tărâmul acesta, populat de oameni. În univers există mii de lumi, pe Pământ doar patru. Lumea *oamenilor,* lumea *apelor,* lumea *de dincolo* şi lumea *moartă*. Dintre toate aceste lumi doar trei au fost explorate de oameni, dar niciun om nu a trăit să povestească mai departe. Lumea oamenilor, este lumea pe care noi, creaturile nopţii sau cei *speciali* nu avem voie să o pângărim, aşa că aici trăiesc creaturi cu puteri mici, puteri care pot trece de barierele dintre lumi. Lumea apelor, este lumea în care nu a fost niciodată vreun strop de apă; a fost numită aşa pentru că acolo trăiesc doar creaturi ale căror suflete au fost prinse între două lumi, numele de *lumea apelor,* venind de la *lacrimile* pe care aceste creaturi le fac jelindu-şi vieţile trecute. Lumea de dincolo, este una dintre lumile în care niciunul dintre voi nu şi-ar dori să meargă. Acolo trăiesc mii de monştrii cu puteri excepţionale, este lumea celor care nu se respectă, o lume a morţilor vii, a creaturilor cu suflet negru. Şi ultima, dar nu cea din urmă, lumea moartă, este lumea în care ajung sufletele împăcate, liniştite,

numele venindu-i de la liniştea deplină de acolo. Niciodată nu ai să auzi vreun zgomot din acea lume. Ashley se trezi, revenind parcă dintr-o transă. Aa, am spus ceva?

— Pe lângă faptul că ne-ai băgat în sperieţi? murmură Kevin.

— Ah, scuze, nu ştiu de unde ştiam toate chestiile alea. Neimportant. Acum vreau să vă văd cum profitaţi de puteri la maximum. Vreau să ştiţi să le mânuiţi înainte să plecăm după Ian…

O pauză făcu loc câtorva lacrimi. Claire şi Sarah alergară spre ea să o liniştească şi deşi observară culoarea ciudată a lacrimilor evitară să o întrebe ceva. Băieţii priveau stânjeniţi spre ea. Nu ştiau cum ar trebui să reacţioneze. Era o chestie *între fete* cum le numea Kevin.

Ashley tresări din braţele celor două, dându-se câţiva paşi înapoi.

— Înapoi fetelor! Nu s-a hrănit încă, aşa că daţi-vă la o parte! sări Erica ca arsă.

— Nu, nu e asta! Nu îmi este foame, de ce toţi aveţi impresia că am să sar pe voi şi am să vă mănânc? întrebă Ashley puţin iritată. S-au mutat! Sau mai bine zis, au dispărut din Rusia. Acum sunt în… Antarctica?!? Surpriza din glasul lui Ashley fiind uşor de identificat! Ce naiba caută în Antarctica? răbufni aceasta!

Capitolul 5

A

shley se calmase şi trecuse peste incidentul că cei doi plecaseră din Rusia. Revedea, acum, conversaţiile. Se oprise asupra uneia singura, cuvântul gorgonă repetându-i-se de mii de ori.

— Erica, poţi veni până la mine, te rog? şopti aceasta.

— Desigur, s-a întâmplat ceva?

— Da, mai devreme, ai spus ceva de o gorgonă. Mai multe detalii, te rog?

— Huh, mitologia greacă poate fi destul de înfricoşătoare dacă nu eşti atentă. Ei bine, nu am de gând să te plictisesc cu începuturile şi alte cele, dar eu, fiind o vrăjitoare de magie albă am avut la dispoziţie surse din care să mă informez pe care, oamenii, nu le-au avut. Astfel că există o parte a istoriei încă nescrisă, dar transmisă din generaţie în generaţie de către vrăjitoarele Tsufuy. Da, un nume ciudat, n-am ce zice, dar noi, vrăjitoarele Tsufuy, am existat încă de la începutul lumii.

Noi am fost acolo când totul s-a întâmplat şi probabil că nimeni nu şi-a dat seama. Ei bine, această genă se transmite din bunică în nepoată, asta înseamnă că o generaţie, cum a fost mama, are rolul de a fi doar purtător de genă şi, de a transmite jurnalele mai departe. În vremurile străvechi nu exista atâta tehnologie, dar vrăjitoarele Tsufuy nu duceau lipsă de idei ingenioase, astfel că au scris, sau mai bine spus, creat un fel de bază de date, în câteva jurnale. Odată ce primeşti jurnalul, care este destul de mare şi ponosit, nu îl poţi deschide decât dacă sângele tău, şi aici mă refer la una din viitoarele vrăjitoare, atinge încuietoarea. Ei bine, fetele din generaţia de purtători trebuie să nu încerce să picure sângele lor pe lacăt, altfel riscă să se distrugă tot conţinutul şi, în cel mai rău caz să mori. S-a întâmplat asta, demult, dar nu mai contează. Şi, cum spuneam, când am deschis pentru prima dată jurnalul, mi-a fost frică, dar am înţeles tot ce trebuia înţeles. Stheno, este foarte periculoasă, extrem de periculoasă şi nu spun asta doar de dragul de a vă înfricoşa, ci spun asta pentru că este foarte adevărat. În istoria cunoscută de oameni, nu se ştie cum a murit Stheno sau cum a dispărut, căci ea era nemuritoare la fel ca şi sora ei Euryale. Despre Medusa au găsit din greşeală cum a fost omorâtă, dar nimeni nu a dat crezare, căci în „lumea nouă" nimeni nu mai crede în zei. Oricum, Stheno nu s-a ascuns sau a fugit împreună cu Euryale, aşa cum mulţi au speculat, ci din contră, s-a sinucis la nici două zile după moartea surorii sale mai mici Medusa. Nu suporta gândul că una dintre ele nu mai era. Euryale, nu a urmat-o la moarte. Cea din urmă a continuat să calce aceste pământuri, a continuat să rămână în umbră, ieşind doar seara pentru a se hrăni. La început nu mânca decât animale mari, de exemplu pume sau lei, dar apoi şi-a adus aminte de surorile sale şi a jurat că toată eternitatea care i-a mai rămas o va ajuta să le răzbune. Cu toate acestea pe parcursul anilor nu a săvârşit multe crime, lăsând magia neagră să o invadeze. Nu voia decât să omoare toţi oamenii, dar nu pe rând, ar fi durat milioane de ani, ci are de gând să îi omoare pe toţi o dată.

— Stai puţin, ai spus că are de gând? Sâsâi Ashley, nemulţumită de schimbarea timpurilor verbale.

— Nu am făcut o greşeală când am spus asta, Euryale este vicleană, aşa că a învăţat pe parcursul anilor magie neagră cât să arunce toată galaxia în aer, nu numai Pământul. Încă mai trăieşte, doar că şi-a schimbat numele. Ultima dată când am văzut-o avea numele

de…

— Dianne. Mârâi Ashley, mârâitul transformându-i-se mai mult în murmur.

* * *

În Atlantica lucrurile nu erau tocmai roz. Pentru Ian. Sau poate erau?

— Stheno, nu ne-am văzut de mult.

— Probabil, Ian. N-am ce să spun… Euryale a mai încercat să mă aducă în lumea celor vii, dar ca de obicei, tu te-ai jucat de super – eroul. Puteai măcar să o laşi să îţi arate că nu îţi vreau răul, Ian. La început am vrut, pentru că m-ai închis în trupul ei. Nu numai că auzeam ce gândeşte, ce vrea să facă, dar cel mai dureros a fost să ştiu că ea nu ştie că sunt înăuntrul ei. Dar acum, dacă tot am ieşit, aş putea să profit de toată chestia asta.

Stheno crea în jurul lor un câmp. Ian nu putea să îşi dea seama ce fel de câmp, dar minunata „căldură" de la Polul Sud nu mai era atât de evidentă. Nici el şi nici ea nu simţeau frigul, doar un disconfort, şi ei erau reci, dar asta nu îi împiedică să se simtă mai bine la căldură. Erau creaturi cu sânge rece, trăiau cu ajutorul căldurii sângelui donatorilor. Stheno zâmbea mulţumită.

— Ar trebui să ştiu ce este aşa de amuzant, mârâi Ian.

— Nu ştiu, ar trebui?

Dar nu urmă niciun răspuns, căci buzele lor se uniseră. Era ciudat cum totul dispărea, cum totul se încălzea din ce în ce mai mult între ei doi. Ian îşi pierduse cămaşa, iar Stheno încă se mai chinuia să îşi dea maioul jos. Fraternizarea cu duşmanul nu era una din ideile cele mai bune. Dar uneori este cea mai bună portiţă de scăpare.

Cătuşele lui Ian se topiseră de dinainte să apuce să pună întrebări prosteşti. Sheno, nu numai că voia să îl facă al ei, ba mai mult, îl voia drept rege pentru imperiul ce aveau să îl construiască.

* * *

Ashley rămăsese pe gânduri, în colţul ei retras din câmpul de luptă. Aproape că uitase că voia să îi urmărească pe toţi cum progresează, dar totodată nu voia decât să se gândească la ce făcea Ian atunci.

„Ian, Ian, Ian şi iarăşi Ian"…până şi gândurile ei deveniseră exasperate de această prezenţă. El o transformase, nu ar trebui să îl salveze, nu îi datorează nimic. Îşi amintea că ea reprezenta procentul

de 0.01% care nu îl suporta; atunci de ce era atât de legată de el? De parcă dacă el nu mai exista, nici ea nu mai exista. Era ciudată această combinaţie. Până la urmă nu mai continuă, nu voia să strice dorinţa de a-l salva lăsându-l de izbelişte.

„Nu o fac pentru Ian", gândi ea", o fac pentru că cineva trebuie să salveze planeta asta".

Ochii îi zburară instinctiv asupra celor care se chinuiau atât de mult să avanseze, dar era ceva ce lipsea din ea. Dorinţă? Fericire? Nu, astea erau doar sentimente, doar ridicări al nivelului de adrenalină din corp, se puteau explica chimic, era totuşi altceva, ceva care o făcea să vrea cu atâta ardoare să îl obţină, dar nu ştia ce anume.

Îi urmări pe Damon şi Claire cum încercau disperaţi să creeze în jurul lor un fel de scut. Sarah, îi ataca, crea vârtejuri şi fulgere pentru a-i speria şi pentru a-i face să descopere legătura din interiorul lor.

— Damon, Claire, Sarah, Kevin. Veniţi puţin, strigă Ashley.

Cu toţii se apropiară de ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebară cu toţii în cor.

— Da. Damon, degeaba încerci să reuşeşti dacă sufletul tău nu e conectat cu al lui Claire. Sărutaţi-vă şi încercaţi din nou. Trebuie să meargă. Kevin, nu încerci nimic, doar te uiţi. Ar trebui să te facă mai puternic faptul că te uiţi? Transformă-te! Acum!

— Nu pot! Nu mă transform doar când e lună plină?

— Ai vrea tu! Acum treci acolo şi fă tot ce îţi trece prin cap până reuşeşti să vezi ce te face să te transformi. Uite, prinde asta!

— Ce e asta? Un medalion?

— Da, pe mine mă ajută să mă calmez, poate pe tine te face să te transformi, dacă nu reuşeşti de unul singur te voi ajuta eu.

Un zâmbet malefic dădu inocenţa la o parte de pe faţa lui Ashley. Ochii îi sclipeau.

— Nu merçi, mă descurc. Răsuflă Kevin şi plecă pe câmpul de luptă.

— Sarah, eşti excelentă. Mă bucur că te descurci, dar Sarah, nu te abţine.

Ashley îi apucă mâinile şi i le lipi de faţa ei. Puterea, autocontrolul, totul se scurgea în Sarah.

— Ashley, opreşte-te! Altfel rişti să te omori! Se milogi Sarah.

— O-O.K. Acum toată lumea la treabă. Damon, uite nişte scântei, hai că merge.

Ashley tocmai se retrăsese când un Zgomer, apăru din lumea de dincolo. Ashley sări ca arsă de pe stânca unde stătea liniştită. Luase o poziţie de luptă, dar se cam clătina, pesemne că îi oferise mai mult decât avea lui Sarah. Îşi simţea caninii în flăcări, şi atunci realiză că asta voia. Sânge! Se sperie pentru o secundă, dar nu îndeajuns cât să o distragă de la faptul că trebuia să îi rupă gâtul monstrului acela. Damon şi Claire erau speriaţi, Ashley nu îi vedea, dar le simţea frica; Sarah era pregătită dacă Ashley avea nevoie de ea, la fel şi Kevin, chiar dacă încă nu descoperise cum ar trebui să se transforme. Atunci totul deveni mult mai clar, ea era lidera grupului, de ea depindeau toţi. Dar unde era Erica? Nu mai conta, tot ce ştia Ashley era că ce trebuia să facă era să îl doboare pe Zgomer.

Zgomerul era un monstru, avea pe puţin doi metrii şi jumătate înălţime, fălcile erau mai mari decât capul în sine. Nu era biped, ci patruped, blana îi era slinoasă. Era cumva ciudat, pentru că labele din faţă erau mai scurte decât cele din afară, iar asta îl făcea să îşi piardă puţin echilibrul dacă nu era atent. Nu avea lăbuţe, ca un căţeluş oribil ce era, ci nişte gheare ce ar fi putut să sfâşie pe oricine.

— Tu cel ce stai în umbra lacrimilor de înger, pogoară-te asupra vieţii, şi lasă-te ucis cu sânge rece de mine. Sabia fulger!

De nicăieri, în mâinile lui Ashley se formase un fel de entitate neagră, ceva lung, inexistent, dar greu. O dureau mâinile de la efort, chiar dacă era vampir, durerea era ciudată. Parcă o sfâşia. Atunci observă că mâinile ei erau pline de sânge. Sabia îi perforase pielea mâinilor lăsând sângele să curgă şiroaie. Era puţin ciudat căci nu era pregătită să simtă sângele atât de aproape de ea, când însuşi foamea îşi făcuse apariţia în sistemul ei. Dar se controlă, sau cel puţin spera că o face.

* * *

În Antarctica furtuna de afară părea că nu poate să împiedice focurile care se dezlănţuiseră între Stheno şi Ian. Broboanele de sudoare se prelingeau pe pielea transpirată a lui Stheno. Ian nu putea să transpire, era vampir, dar Stheno nu fusese niciodată vampir, era nemuritoare din naştere, un fel de parte a celor vechi. Ian simţea cum încercarea nebunească de a opune rezistenţă era inutilă. Nu o mai făcuse de mult, simţea nevoia, nu putea spune că era rău, Stheno se mula perfect, parcă era făcută pentru el, simţea cum fiecare părticică din el se regăsea în acel act sexual. Braţele sale o cuprindeau de parcă

nici măcar nu exista. Corpul ei era atât de firav în comparaţie cu firea puternică ce îl domina. Plăcerea se prelingea pe trupurile amândurora de parcă ar fi fost ceva ce nu puteai să găseşti la orice pas. Săruturile lor deveniseră doar fremătări ale buzelor, adevărata plăcere scurgându-se în fiecare muşchi, în fiecare colţişor. Era perfect.

Dimineaţa nu se lăsă aşteptată. Niciunul dintre ei avea să obosească, dar nici să se oprească nu puteau, având în vedere faptul că trupurile lor erau parcă lipite. Totuşi monotonia interveni şi amândoi căzură unul lângă celălalt, parcă osteniţi. Stheno încă îşi mai lingea buzele diabolic.

— Eşti fenomenal, ştiai? Murmura aceasta.

— Nici tu nu eşti mai prejos. Răspunse Ian, năpustindu-se asupra buzelor ei încă o dată. Nu avea să se termine niciodată, nu?

* * *

Sabia fulger reuşise să perforeze pielea Zgomerului, dar lupta era pe departe a fi terminată. Ashley îşi pierdea controlul, dar nu voia ca vreunul dintre prietenii ei să se implice, dacă erau răniţi, chiar şi puţin, de către monstrul acela, sângele care s-ar fi scurs ar fi făcut-o să facă ceva ce ar fi regretat pentru totdeauna. Până la urmă câteva incantaţii reuşiră să iasă de pe buzele ei ostenite.

— Flăcări ale Iadului, flăcările unei vieţi moarte, veniţi la mine şi…

— Nu Ashley, e magie neagră. Nu poţi! O să mori, nu mai ai putere. Interveni Erica. Ashley nu ştia de unde apăruse şi unde fusese până atunci, dar nu avea de gând să asculte, dacă asta era singura cale de a-l omorî pe demon fără să îşi rănească prietenii.

— Veniţi la mine şi prin voi fac legământ sacru cu Infernul. Visele ororii, dezlănţuiţi-vă!

Fantome zbierând îşi făcură apariţia de nicăieri! strigăte de durere erau aruncate asupra demonului, care se aplecă instantaneu la pământ. Carnea de pe el se dezintegra sub presiunea exercitată de acei demoni invocaţi de Ashley, dar lovitura de graţie îi aparţinu în totalitate. Sabia fulger revenise în sălaşul dintre mâinile lui Ashley care colcăia de sânge. Capul monstrului fu retezat fără pic de milă de către aceasta, rănile ei vindecându-i-se treptat.

Totul era bine, sau cel puţin aşa credea Ashley. Prietenii ei erau puţin speriaţi de cele întâmplate, dar când dădu faţa cu ei, observă ce avea fiecare în mână, un fel de cuţit mic. În acelaşi timp cu toţii îşi

perforară pielea, şiruri mici de sânge prelingându-se pe mâini. Mirosul era înnebunitor, dar tot ce putut Ashley să facă fu să se teleporteze din acel loc.

Locul unde aterizase era necunoscut. Nu ştia unde era, şi până la urmă nici nu conta. Cum reuşise o tulbura puţin. Tocmai se teleportase, adică… plecase dintr-un loc, ajungând într-un altul. Era undeva unde întunericul se simţea ca la el acasă, dar după miros realiză că se afla în biblioteca şcolii, de aceea nicio lumină nu se vedea. Şi totuşi, trebuia, doar era aproape prânzul. Dar apoi observă că de undeva de sub ea, raze mici de lumină încercau să treacă de ceva. Când ridică o parte din tavanul fals, descoperii cu stupoare că se afla pe tavanul fals din biblioteca şcolii. Aproape că îşi pierdu echilibrul, dar îşi aminti, cum obişnuia să se urce aici cu ajutorul scării lui Joe – îngrijitorul – aici sus pentru a savura o carte bună la lumina lanternei. Era cel mai linişte aici. Se putea concentra şi putea să scape liniştită de Brian.

„Home Sweet Home" gândi aceasta puţin debusolată. Avea nevoie de sânge şi asta încă repede, dacă nu voia ca din „greşeală" să îşi rănească vreun prieten.

Îşi amintii că nu se teleportase aici ca în cartea lui Steven Gould – „Jumper", ci folosise o vrajă, dar o folosise atât de repede încât nici măcar nu auzise ce spusese. Era ciudat. Ceva în interiorul ei era agitat. Era ceva legat de Ian sau poate era doar foamea ei făcând ravagii în sistemul ei nervos. Avea nevoie de sânge şi asta repede. Ian nu îi spusese cum ar trebui să se hrănească sau dacă se poate opri, şi dacă nu se poate opri cum termină de mâncat fără să omoare pe cineva. Ashley cititse „Twilight" şi i se păruse o serie de succes, dar vampirii de acolo erau diferiţi faţă de ce experimenta ea. Poate ar trebui să îi facă o vizită lui Meyer şi să îi arate cât de ciudaţi erau vampirii normali. Dar apoi o idee îi străfulgeră mintea. Dacă nu ltia cum să se oprească, ar fi putut să încerce să bea sânge de animal, aşa cum fac cei din cărţile lui Stephenie. Dar părea dezgustător să încerce să bea aşa ceva, dar accepta până la urmă ideea.

Pădurea era ciudată. Era plină zi şi toate animalele tăceau când se apropia ea. De parcă simţeau că este doar un prădător mai mare.

— Dar mi-am găsit şi eu pădure unde să vânez. Canada, dintre toate locurile, murmură Ashley. Era speriată că nu avea să găsească un loc bun în care să poată să vâneze.

Până la urmă în faţă îi apăru un fel de leu gigantic, o pumă de munte mai exact. Ashley nu aşteptă un semnal special, ci se năpusti asupra acesteia. Sângele pumei îi provoca greaţă, nu semăna deloc cu sângele uman, asta era sigur, dar accepta căldura care i se oferea. Se mulţumi doar cu una, gustul fiind mai mult decât dezgustător pentru a o face să continue. Dădu astfel uitării foamea.

Îşi vrăji o sticlă din cel mai bun sânge pe care i-l oferise şi lui Ian şi îl bău pe tot, fără să mai stea pe gânduri. Puma fusese doar puţină benzină pentru a putea porni măcar motorul, dar sângele vrăjit îi dăduse toată puterea de care avea nevoie. Acum putea să se întoarcă liniştită la prietenii ei. Şi totuşi, ceva în legătură cu Ian o măcina. Ian făcea ceva ce ar fi supărat-o dacă ar fi ştiut, dar nu ştia exact ce.

* * *

— Cred că puţin sânge nu ar strica, murmură Ian prea aproape de urechea lui Stheno, care era destul de sensibilă. Aceasta îi răspunse cu un sărut.

— Desigur!

O singură vrajă a fost mai mult decât suficientă ca poftele animalice ale lui Ian să se mai potolească. Ostaticul perfect!

Capitolul 6

D

e partea cealaltă a globului, în biroul secret din zona 51.

— Dante, avem o problemă!

— Leon! M-ai speriat! Ce s-a întâmplat?

— Ashley, Stheno şi Ian, plus cei patru prieteni cu puteri supranaturale şi o vrăjitoare. Îţi sună cunoscut? Dante, tu şi cu mine reprezentăm autoritatea, reprezentăm pacea pentru fiinţele vii! Pentru oameni. Noi suntem obligaţi să îi protejăm, dar dacă tu crezi că având-o pe Stheno pe pământurile străbune absorbind puterea strămoşilor şi Ian acolo pe post de „împământare" este un lucru bun, atunci permite-mi, *partenere*, să te corectez. Iar acum că Ashley a devenit vampir totul se complică şi mai mult. Să nu mai vorbesc de Sarah, Kevin, Damon şi Claire. Erica este exclusă, este suficient de mare încât să îşi dea seama singură când este timpul să fugă, dar acei copii nu ştiu. Crezi că dacă *ea* va afla că aşa stau lucrurile nu ne va pune la respect pentru *lipsa* noastră de respect faţă de ceea ce se întâmplă?

Vocea goală, fără inflexiuni a lui Leon răsuna uşor vibrantă în

pereţii antifonici din birou. Dante nu se simţea tocmai confortabil pentru că Leon avusese chef să îl întrerupă din micuţul lui joc. Era un secret, unul că se va termina rău, dar cine nu ar fi vrut să vadă ce ar fi putut face Stheno dacă ar fi fost eliberată pe un ţinut unde puterea spirituală să fie pe bunul ei plac; şi încă una de calitate. În Antarctica, locaţia curentă a acesteia, în calotele glaciare erau îngropate vechile trupuri ale şamanilor, şamani care trăiseră cu mult înainte ca Stheno şi aviditatea ei pentru putere să se nască încă. Puterea spirituală emanată de trupurile neînsufleţite ale acestora ar fi putut să readucă la viaţă până şi o persoană aflată pe pragul de moarte. Puterea de acolo nu putea fi măsurată, tocmai de aceea *ea* hotărâse să facă totul să dispară, să facă totul să moară, o dată pentru totdeauna, numai că nu reuşise, acum ferindu-se de ochii celorlalţi datorită repercusiunilor pe care le suferise. Faţa *ei* fusese complet desfigurată în încercarea ei de a pune un sigiliu pe*puterea veche.*

„Dante, ar fi bine dacă ai pregăti armamentul, nu ştiu cât de multe poate să facă Ashley şi trupa ei, dacă nu mergem şi noi să o susţinem. Sunt mai mult ca sigur că Stheno nu se va lăsa cu una cu două".

„De ce vorbeşti prin gânduri? Se apropie cineva?"

„Da, vine şefu'! Nu am chef să îi ascult ordinele, aşa că eu am plecat de aici… descurcă-te cu el!"

„Stai… Leon, te urăsc!"

„Şi eu te iubesc frăţioare!"

Leon se evaporase, nu numai că se folosea de puterile lui în interiorul biroului, dar le mai şi folosea pentru scăpări prosteşti! Se comporta ca un copil care fuge de părinţii lui pentru că a făcut din nou o boacănă! Tipic!

— Bună ziua domnule Alaistair!

— Bună ziua şi ţie Dante, dar unde este Leon?

— Nu ştiu. Nu a trecut pe la mine astăzi!

— Dante, fratele tău este vizibil ţie şi numai ţie, îmi este imposibil să cred că ar putea fi altfel! Caută-l şi adu-l aici, am ceva urgent să vă comunic.

— Am înţeles domnule!

„Leon! Leon! Lacrimile îmi curg în râuri spre locurile de veci în care va trebui să îmi odihnesc trupul şi sufletul, vino la mine! Vrajă de".

— Nu te mai obosi frăţioare! Chiar nu ştii când trebuie să nu îi

mai asculţi ordinele bătrânului, nu?

— Leon, bine te-am găsit şi sentimentul este reciproc, sâsâi Alaistair.

— Ştiu, şefu'. Acum, despre ce e vorba? De ce nu a mai putut aştepta? Tocmai făceam o impresie bună gardianului… sângele lui era atât de cald.

— Mă bucur să văd că poţi să te controlezi atât de bine, spuse sarcastic Alaistair.

— Îmi este doar foame, ce vreţi? Să mor de foame? Sau aţi uitat că eu nu am în sânge magia neagră şi albă?

Sâsâitul puternic aproape că sparse geamurile biroului lui Dante! Alaistair nu se mai putea controla dacă Leon avea să continue cu afirmaţiile lui prosteşti despre lipsa de prudenţă *a celor bătrâni* şi despre modul lor de a lăsa o descendentă *arrianne* să fie transformată în vampir. Era ca şi cum ai permite unui tanc să treacă zâmbit printr-un sat de oameni normali. Puterile ei erau nemărginite, nu numai că ştia magia neagră şi albă, dar avea şi puterea de a le aplica fără să piardă prea multă energie, aşa cum s-ar întâmpla în cazul unei vrăjitoare specializate numai pe una din ele: neagră sau albă! *Arriannele* sunt fiinţele care s-au făcut nevăzute în lumea oamenilor, sunt atât de greu de găsit! Şi asta nu pentru simplul fapt că pot să devină vampiri şi puterile lor de se amplifice de cel puţin o sută de ori, dar şi pentru faptul că o dată devenite vampiri pot folosi magia pentru a îmbătrâni la fel ca şi ceilalţi, iar apoi să fie capabile să redevină la vârsta la care au fost transformate. Nimeni nu ştie unde poate găsi o arriannă, poţi fi căsătorit cu una şi să nu îţi dai seama decât atunci când mori şi îţi absoarbe sufletul pentru a-l călăuzi în Infern sau în Rai, după cum te-ai purtat cu ea!

— Nu toate arriannele sunt rele! şopti Dante.

— Corect, **Adrianne** face parte din *Cercul închis* de mai bine de patru mii de ani! Toată lumea se poate baza pe ea, toată lumea poate să îi ceară ajutorul, va oferi ajutor, dar şi atunci când nu îl va mai oferi războaiele vor acapara lumea aceasta şi echilibrul ei fragil!

— Ce credeţi de ce se întâmplă cu Stheno şi aviditatea ei pentru putere?

Eleganţa lui Leon de a trata lucrurile cu o indiferenţă nemărginită aproape că te făcea să îl omori pentru simplul fapt că stă şi nu face nimic. Leon şi Dante erau fraţi… gemeni. Mama lor murise la

naşterea lor, numai că ce nu le-a spus nimeni a fost că mama lor era că ei erau: descendenţi ai clanului Tsufuy. Mama lor fusese vrăjitoare, iar ei erau purtători… se alăturaseră zonei 51 la vârsta de cincisprezece ani şi de atunci, zece ani mai târziu, încă mai sunt în slujb*alercului închis.*

Alaistair este cel de-al cincilea rege al *Cercului închis* şi cel care are în subordine zona 51. *Adrianne* este cea de-a doua dintre regi, şi se ocupă de pacea mondială. Dacă o catastrofă are loc undeva pe glob, atunci ea va fi acolo diminuând considerabil amploarea pe care ar putea să o ia o catastrofă.

Caesar şi Kay este al treilea, respectiv al patrulea dintre regii *Cercului închis.*

Iar Regele suprem al *Cercului închis* este Liora! Liora este cea care a păşit prima pe acest pământ, în acest Univers! Liora este cea mai bătrână creatură! Ea reprezintă *Cercul închis,* ea este cea care închide cerul şi îl începe!

* * *

„Nu cred că îl iubesc pe Ian, eu sunt cea care îl urăşte… sau cel puţin ar trebui să fiu. Presupun că este doar legătura creator – procreat care s-a legat între noi, numai aşa îmi pot explica legătura pe care o simt acum".

Gândurile lui Ashley sunt împărţite în două tabere, tabăra numărul unu care urlă aproape non – stop că ceea ce simte între ea şi Ian nu este doar o simplă legătură a unui procreat cu creatorul său, iar tabăra numărul doi nu încetează să spună că este fals ceea ce susţine tabăra numărul unu.

„Până şi propriul meu creier este o arenă de luptă!"

Arenă de luptă… Antarctica…

— Sufletele unor oameni mari, inexistente prin natura voastră faceţi-vă apariţia!

— Ne-ai chemat, *stăpână*? Mii de voci răsunară din jurul lui Ashley.

— Da, am nevoie de voi! Unde este Allegro?

— Chiar aici stăpână! Din mulţimea de *oameni albi* răsări cel mai strălucitor dintre toţi… Allegro.

— Allegro, ce ştii despre Antarctica?

— Stăpână, Antarctica Nouă sau Antarctica Veche?

— Ce vrei să spui? Există doar o Antarctică!

— Nu, stăpână! Există două Antarctici: Antarctica Nouă şi cea Veche. Antarctica Nouă este compusă din calote glaciare normale, pe care oamenii le studiază, de unde sufletele, spiritele şi creaturile magice au plecat pentru a nu interfera cu viaţa umană. Apoi este Antarctica Veche sau Sacră unde sunt adunate toate făpturile magice care iubesc frigul. Acolo trăiesc arrianne aşa cum eşti tu, glomy şi chiroptere. În număr cel mai mare se află hibrizii! Glomy sunt făpturi lichide, nu au o formă anume, pur şi simplu se modelează în ce vor ei; trăiesc în frigul din Antarctica Veche pentru că acolo pot să aibă două forme: cea lichidă şi cea solidă. Când ies la vânătoare de lumină iau forma solidă, iar noaptea când întunericul ameninţă să le fure resursele de lumină se ascund în ape, sub formă lichidă. În general, nu fac niciun rău, numai dacă emani o lumină puternică, dacă aura ta este extraordinară poţi deveni un fel de viitoare pradă. Chiropterele sunt vampiri transformaţi pe jumătate, sunt cei exilaţi de *Cercul închis*. Nu pot părăsi acele locuri pentru că ar însemna moarte. Iubesc frigul pentru că îi menţine întregi, nu suportă lumina şi nicio aură caldă. Atacă doar noaptea la miezul nopţii, doar atunci este cel mai frig şi se simt că sunt în siguranţă. Himerele trăiesc doar o zi. Sunt suflete rătăcite care se reîncarnează în alte creaturi magice furându-le puterea şi controlul asupra corpului. Dacă gazda lor se dovedeşte a fi puternică, pot trăi până la zece decenii. Dar asta numai dacă câştigă lupta cu o arriannă, luându-i locul. Arriannele sunt ceea ce eşti şi tu, fiinţe care mânuiesc atât magia neagră, cât şi pe cea albă. Totuşi încă nu se cunoaşte o arriannă care să le fi stăpânit pe amândouă, majoritatea căzând în capcana magiei negre şi nicidecum a celei albe. Arriannele care sunt transformate în vampiri, primesc viaţă veşnică, pot să trăiască o eternitate şi încă ceva. Puterile lor sunt nemărginite, sunt aproape egale cu cele ale Liorei. O arriannă dispune de ceea ce nicio altă creatură magică nu dispune, viaţă veşnică cu posibilitatea de a-şi schimba forma, de a îmbătrâni şi reveni la tinereţe. De aceea mai există doar trei arrianne pe tot globul! Tu, mătuşa ta – Adrianne, care este de altfel al doilea rege al *Cercului închis*şi Ynez – stăpâna Antarcticii Vechi. Ynez urăşte himerele, dar mai presus de toate iubeşte magia neagră! Magia neagră este cea care i-a oferit putere de-a lungul celor patru mii de ani pe care îi are.

— Allegro! Povesteşte-mi despre *Cercul închis,* despre implicările pe care le are mătuşa mea acolo, despre tot.

— Desigur, stăpână!

* * *

— Credeţi că Ashley este în regulă? întrebă neliniştită Sarah!

— Da, este bine! Se află în spaţiul ei! Nimeni nu o poate scoate de acolo până când nu decide că ştie destule. Este o arriannă până la urmă!

— O ce? Erica nu suntem enciclopedii magice ambulante, îţi aduci aminte? O întrerupse enervată Claire.

— Da, scuze! Uit tot timpul că nu sunteţi altceva decât nişte puşti!

Cearta ar fi devenit şi mai aprinsă dacă Kevin nu s-ar fi transformat chiar în acel moment. Era unul dintre cele mai frumoase exemplare de vârcolaci de iarnă!

— Superb! Gânguri Sarah…

— Frate, arăţi minunat, duse la bun sfârşit o propoziţie Damon.

Restul erau cu toţii năuciţi de minunata transformare a acestuia. Blana lui era lungă şi argintie. Reflexiile de argintiu aproape că te hipnotizau. Ochii săi erau de un auriu lichid perfect. Nu numai că te făcea să îţi doreşti să o atingi, să îi simţi căldura, atingerea de catifea de care ai fi beneficiat.

Coada lui era aproape la fel de lungă ca trupul imens. Era un câine uriaş, după cum ar fi spus mulţi. Colţii lui păreau mai mult decât fioroşi, erau perfect adaptaţi să ucidă, să sfâşie orice fel de carne, de corp cu o duritate mare.

* * *

Lacrimile albastre care se prelingeau pe obrajii lui Ian erau oribil de reci.

„De ce? De ce a trebuit să o înşel! Pe ea, dintre toate am înşelat-o pe *ea*!”

Ian îşi plângea singur de milă, nu ştia de ce căzuse de acord să facă un pact cu pasiunea, cu dorinţa, cu nevoia din acel moment. Lacrimile de acum dovedeau că totul se prăbuşea şi era numai vina lui. Istoria avea să moară odată cu el, avea să moară încercând, dar tot avea să moară. Ghearele îmbibate cu venin îl zgâriaseră deja. Stheno nu numai că îl ţinea prizonier, dar şi profita de acele câteva rămăşiţe rămase de regret aflate încă în sufletul lui.

— Liora o să fie tare mândră de mine! Am să distrug această planetă, am să o distrug până când niciun lucru magic nu v-a mai putea

trăi pe ea, decât eu şi cu tine.

— Nu vreau să trăiesc într-o lume în care irealul a fost distrus! Nu vreau să domnesc o lume *moartă*! mârâi Ian.

— Nimeni nu ţi-a cerut să o domneşti cu acordul tău! Te voi ucide, apoi te voi readuce la viaţă ca soţ al meu, vei fi obligat să mă urmezi, la fel cum Euryale este obligată să moară în tăcere în interiorul meu.

— Chiar nu îţi pasă de ea? Te-a ţinut în viaţă tot acest timp…

— E doar o târfă! O trădătoare! Cât timp am fost înăuntrul ei am reuşit să aflu ce fel de persoană este. La început nu am fost supărată că nu şi-a luat şi ea viaţa, chiar dacă şi eu şi Medusa murisem, dar apoi am văzut motivul pentru care a trădat pactul nostru de surori! Am văzut de ce a continuat să trăiască. Puterea specială a lui Euryale era să vadă profeţiile. În a doua noapte de la sinuciderea mea un cal înaripat, cu aripi de foc, a coborât din cer. I-a spus ce profeţie urmează să se întâmple, iar ea a acceptat să îndeplinească profeţia. Euryale nu voia să omoare fiecare om de pe această planetă, aşa cum doream eu, nu voia asta, ea voia să aducă pacea în lumea oamenilor, să creeze o graniţă între real şi magic, să distrugă magia oamenilor ca ei „să poată trăi fericiţi", aşa cum spunea ea. Aproape că reuşise! Am văzut ce avea de gând să facă din lumea de dincolo şi am reuşit să mă întorc cu ajutorul unui hibrid. Am chemat-o la mine şi m-am aruncat în corpul ei, iar apoi ai intrat tu în peisaj! Ai crezut că dacă te dai mare că poţi să protejezi lumea cineva te va aprecia. Dar te-ai înşelat! Ai crezut că sigiliul tău nu poate fi înfrânt, doar că atunci când m-ai sigilat erai doar un om nesăbuit! Acum că ai fost transformat puterile tale au crescut, aşa că am vrut să mă asigur că nu ai de gând să mai sigilezi încă o dată dorinţa mea de a distruge totul! Trupurile vechilor şamani mă vor ajuta! Energia lor va deschide portalul dintre lumea de dincolo şi lumea oamenilor! Voi reuşi să distrug fiecare om cu ajutorul creaturilor de pe tărâmul de dincolo, iar apoi mă voi folosi de noua ta achiziţie – Ashley să distrug fiecare creatura magică de pe Pământ. Voi crea locul perfect pentru noi doi!

— Nu îmi doresc locul perfect, îl vreau aşa cum e!

— Oamenii sunt nişte proşti! Creaturi josnice care nu au pic de valoare în faţa noastră! Nu ne putem atinge de ei pentru că ar însemna moarte din partea *Cercului închis*, dar putem să îi distrugem folosindu-ne de „cauzele naturale sau magice, invizibile ochiului liber".

Într-un cuvânt îi voi eradica fără ca cineva să poată să observe la timp. Liora îmi va mulţumi că am ajutat-o să se elibereze de creaturile acestea patetice!

— Ba nu! Liora te va vâna şi te va ucide!

— Liora este mai coruptă decât crezi tu! Ea a creat oamenii şi tot ea poate să îi omoare! Liora i-a crescut pe oameni, s-a săturat de ignoranţa lor, de distrugerile pe care le provoacă mediului în care trăiesc! S-a săturat de ţâncii proşti pe care i-a creat. Vrea alţii! Pentru Liora oamenii sunt doar nişte jucării, doar nişte lucruri care pot fi înlocuite foarte uşor!

„Liora nu poate să creadă asta! Atunci Ashley! Ashley v-a trebui să moară? Dar… Ashley este a mea!”

Furia era cea îi acaparase faţa acum lui Ian!

— Nuuu!

* * *

— Kevin, văd că ţi se potriveşte argintiul. O voce din umbră, rece, inflexibilă, dar totuşi familiară îi făcu pe toţi cinci să tresară, dar apoi o recunoscură pe Ashley.

— Mrrrr!

— Da, ştiu! Să înţeleg că ai descoperit puterea veche care stă în tine?

— Mrrr!!

Mârâiturile lui Kevin erau de neînţeles pentru ceilalţi, dar Ashley le putea înţelege, putea să facă asta… putea să o facă pentru că ea se afla pe cea de-a doua treaptă din lanţul trofic al creaturilor magice.

— Mă bucur că ai descoperit puterea care stătea în tine! Spune-mi cum arată? Este un fluture sau este un colţ?

— Mrrrr! De această dată răcnetul lui Kevin răsună atât de tare în urechile tuturor încât aceştia aproape că se aplecară la pământ din cauza intensităţii.

— Un colţ deci! Mă bucur Kevin, chiar mă bucur! Acum dacă nu te superi, îmi permiţi?

Ashley îşi întinse mâna şi îi mângâie capul lui Kevin blana lui sclipind din cauza luminii albe pe care o emana Ashley. Îi alina durerea pe care o simţea după transformare, făcându-i corpul să se simtă mai relaxat. Kevin o răsplăti trecându-şi limba lui udă peste mâna în care Ashley ţinea strâns de gâtul unei sticle cu sânge nobil.

— Ştiu! Dar e mai bine să mă hrănesc cu asta decât cu voi, remarcă aceasta cu un zâmbet amar pe buze. Ian e bine, chiar mai bine decât credeţi, le spuse celorlalţi. Kevin deja ştie la ce mă refer pentru că puterea lui sacră este să vadă trecutul, prezentul şi viitorul. Luna din fruntea lui, îi dă puterea aceasta. Tocmai de aceea i-am absorbit din putere, pentru că am vrut să îi alin durerea pe care o simţea venind dinspre ea. Luna este încă la început, aşa că puterea ei încă nu s-a acomodat la un corp atât de mic, o să îl doară multe zile, poate chiar luni, dacă nu ani. Tocmai de aceea Sarah, voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Aşa cum Damon o are pe Claire, aşa îl ai tu pe Kevin. Puterea lunii poate deveni foarte dureroasă, iar Kevin are nevoie de tine ca să mai diminuezi din ea cu ajutorul absorbţiilor tare de puteri. De aceea iubirea voastră este una *tăcută.*

— Dar… Sarah se înroşise toată.

Urletul lui Kevin o făcu pe Ashley să râdă.

— A zis că şi el te iubeşte! Traduse aceasta.

— Merçi. Şi eu!

Sarah sări pe spatele iubitului – ei – vârcolac şi îl îmbrăţişă atât cât putu. Şi atunci observă stupefiată că dacă este suficient de aproape de el poate să înţeleagă mârâiturile, erau vorbe în spatele acestora. Era fericită că şi ea putea să înţeleagă, nu numai Ashley care avea un fel de decodor pentru toate chestiile astea magice.

— Te descurci minunat, Sarah! Bravo! Acum, Damon, Claire ce aţi reuşit să faceţi?

— Ne-am îngrijorat teribil pentru tine! Am uitat complet de antrenament! Se scuză Claire.

— Claire, mâna rece a lui Ashley o atinse pe cea caldă a acesteia, ce aveţi voi de făcut este să vă recunoaşteţi lanţurile care vă leagă, să puteţi să înţelegeţi că sunteţi inseparabili, că nu vă poate distruge nimic, că sunteţi printre cei puternici. Puterea voastră este aceea de a purifica un lucru, de a-i reda viaţa nu de mult pierdută, de a aduce la viaţă bunătatea dintr-o creatură, dar dacă voi nu vă acceptaţi latura nu aveţi cum să reuşiţi! Aşadar… căutaţi înăuntrul vostru şi descoperiţi piatra care vă uneşte.

Ashley plecă spre locul ei. Voia doar să îi observe acum că ştia cine este şi ce are de făcut. Allegro o lămurise în foarte multe privinţe. Era timpul să pună la cale un plan de salvare pentru cel care îi rupsese fericirea în două.